களையும் கோடிக்கணக்கான பொன் நாணயங்களையும் அவ்வாறே தங்கக்கட்டிகளையும் வரிசைகளாக அனுப்பினர். தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் தம்மிடத்தில் கோவிந்தருடைய ப்ரீதியை விரும்பினவராக அவற்றைஎல்லாம் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் பெற்றுக் கொண்டார்.

வைவாஹிகபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றுப்பதினேழாவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம்.

(அரசர்களால் பாண்டவர்களின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்ட மற்ற அரசர்கள் திருதராஷ்டிரன் முதலியவர்களை நிந்தித்ததும், திருதராஷ்டிர புத்திரர்கள் பாண்டவர்களைப்பற்றி ஆலோசிக்கையில் அவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று சகுனி சொன்னதும், ஸோமதத்தன் புத்திரன் அவர்களைக்கொல்ல முடியாது என்றும் ஸமாதானமே செய்துகொள்ளவேண்டும் என்றும் சொன்னதும்.)

பிறகு, அரசர்களுக்கு நம்பிக்கையுள்ள தூதர்கள், ‘சிறந்த லக்ஷணங்கள் பொருந்திய திரௌபதி, பாண்டவர்களைக் கணவர்களாக அடைந்தாள். எந்த மஹாத்மா அந்த வில்லையெடுத்து லக்ஷியத்தை அறுத்தானோ அவன், ஜயிப்பவர்களிற் சிறந்தவனும் பெரியவில்லையும் அம்பையும் தரித்தவனுமான அர்ஜுனன். அந்த ஸமயத்தில் ஒரு விதமான கலக்கத்தையும் அடையாமல் மத்ரராஜனான சல்லியனைத் தூக்கிப்போட்டவனும் யுத்தத்தில் வந்த வீரர்களைக் கோபத்துடன் மரத்தினால் அச்சமுறச் செய்தவனும் அணுகமுடியாத அச்சப்படத்தக்க எதிரிகளின் ஸேனாங்கங்களாகிய ரதகஜதுரகபதாதிகளெல்லாவற்றையும் வீழ்த்தினவனுமாகிய அவன் பலவானான பீமஸேனன். எவர் துரியோதனனோடு யுத்தஞ்செய்கையில் யுத்தத்தில் அவனை அவ்வாறு ஜயித்தாரோ அவர் புண்ணியவானும் சிறந்த புத்திசாலியும் பாண்டவர்களுள் மூத்தவருமாகிய தர்மபுத்திரர். எவர்கள் துரியோதனனுடைய தம்பிகளுடன் பகைவர்களைப்போல யுத்தம் செய்தனரோ அவ்விருவரும் நல்லொழுக்கமும் பலபராக்கிரமங்களும் நிரம்பின நகுலஸஹதேவர்கள்’ என்னும் செய்தியைக் கொண்டுவந்தார்கள். பாண்டவர்களை பிராம்மணவேஷந்தரித்துக்கொண்டு அடக்கமுற்றிருந்ததைக் கேட்டபிறகு, அரசர்கள் வியப்புற்றனர். அரசர்க

ளனைவரும் நகரத்திலுள்ளவர்களும் ஆச்சரியமுற்றவராயினர். புகழ் பெற்ற குந்தி, புத்திரர்களுடன்கூட, அரக்குமாளிகையில் எரிந்து போனளென்று எல்லாத்தேசத்தவர்களும் அரசர்கள் யாவரும் கேள் விப்பட்டிருந்தனர். அதனல், அவ்வரசர்கள் பாண்டவர்களை மறு பிறப்புப் பிறந்தவர்களென்றே நினைத்தனர். தர்மம், நல்லொழுக்கம், தாயாரின் விருப்பத்தில் ஊக்கமுதலிய இவ்வகைகளான குணங்கள் நிரம்பின பாண்டவர்களைக் கௌரவனை த்ருதராஷ்டிரன் புரோசன ளுற் செய்யப்பட்ட மிகக்கொடியசெய்கையினுல் அழிக்கக்கருதினதி ஞல் அவனையும் பீஷ்மரையும் இகழ்ந்தனர். பாரதரான ஜனமேஜ யரே! அந்த ஸ்வயம்வரம் நடந்தபிறகு, கர்ணனுலும் சகுனியாலும் கலக்கப்பட்ட திருதராஷ்டிர புத்திரர்களனைவரும் அங்கே மந்திரா லோசனை செய்தனர்.

அதில் சகுனி, 'ஒருவகைச் சத்ருவுக்குப் பலத்தைக்குறைக்க வேண்டும்; மற்றொருவனைத் துன்பப்படுத்தவேண்டும். குந்திபுத்தி ரர்களைமட்டும் எல்லா க்ஷத்திரியர்களும் ஒழித்துவிடவேண்டுமென் பது என் அபிப்பிராயம். அபஜயமடைந்த நீங்களனைவரும் ஒரு நிச்சயத்தையும் செய்யாமல் இவ்வாறே திரும்பிப் போவீர்களாயின் நிச்சயமாக உங்கள் மனம் பின்பு துன்பப்படும். நாம் பாண்டவர் களைப் பிடிப்பதற்கு இதுதான் இடம்; இதுதான் காலம். இவ்விதம் செய்யாமற் போவீர்களாயின் உலகம் நகைக்கத்தக்கவர்களாவீர்கள். இவர்கள் எந்த அரசனை அடுத்து வாஸஞ்செய்ய விரும்புகின்றன ரோ அந்தத்துருபதன் பராக்கிரமமும் ஸைனியமும் குறைந்த அரசனென்று நான் நினைக்கிறேன். சிறந்த மனமுள்ள துருபத னேடு ஒற்றுமையை அடைந்திருக்கும் பராக்கிரமசாலியும் புருஷ ஶ்ரேஷ்டனும் சேதிதேசத்தரசனுமான சிசுபாலனும் யாதவவீரர் களும் இவர்கள் ஜீவித்திருப்பதை அறியாமலிருக்கையிலேதான் நமக்குப் பராக்கிரமகாலம். ராஜரே! அவர்கள் இனி வெல்லக் கூடாதவர்களாக ஆகிவிடுவார்கள்; ஸந்தேகமில்லை. அரசர்களனை வரும் பாண்டவர்களென்ற நிச்சயத்தை எதுவரையில் அடையாம லிருக்கின்றனரோ அதற்குள்ளேயே பாண்டவர்களை வதஞ்செய்ய முயல்வோம்; அரவின் வாய்போலப் பயங்கரமான அரக்குமாளிகையி லிருந்து விடுபட்ட அவர்கள் இப்போது மறுபடியும் விடப்படுவா ராயின் நமக்குப் பெரியபயம் வந்துவிட்டதாகும்; யாதவர் முதலிய அரசர்களும் இங்கு வந்துசேர்ந்து இந்தப்பாண்டவர்களும் இங்கே யே நீண்டகாலம் ஊன்றி வாஸஞ்செய்வார்களாயின் இவர்களுக்கிடை யில் நாம் நிற்பது இரண்டு மஹாகஜங்களின் நடுவிலிருப்பதுபோல்

அஸாத்தியமாகும். பலவான்களிற் சிறந்தவர்களே! பாண்டவர்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸைனியங்கள் பறவைகள்போல வந்து நம்முடைய சேனையில் விழுமுன்னே அவர்களை வதஞ்செய்யுங்கள். இந்த நகரத்தை எல்லாரும் சேர்ந்து எதிர்த்துக் கெடுக்கவேண்டும். புருஷ ச்ரேஷ்டனான துரியோதனனே! இதுதான் எனது அபிப்பிராயம். காலமும் நேர்ந்திருக்கிறது' என்று சொன்னான். துர்ப்புத்தியுடன் பேசுகின்ற சகுனியின் சொல்லைக்கேட்டு, ஸோமதத்த புத்திரனாகிய அரசன், அதைக்காட்டிலும் சிலாக்கியமான வாக்கியத்தைப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான்:—

'* அரசன், அமைச்சன், மித்ரன், பொக்கசம், தேசம், துர்க்கம், படை ஆகிய ஏழுராஜ்யாங்கங்களையும் தன்பக்கத்திலும் பிறன்பக்கத்திலும் இடத்தையும் காலத்தையும் பரிசோதித்து, 1 ஸந்தி, 2 விக்கிரகம், 3 யானம், 4 ஆஸனம், 5 த்வைதீபாவம், 6 ஸமாச்ரயம் என்னும் ஆறுவகைக்குணங்களையும் உபயோகித்தல்வேண்டும். 7 ஸ்தானத்தையும், 8 விருத்தியையும், 9 க்ஷயத்தையும், 10 பூமியையும், 11 மித்ரர்களையும், 12 சக்தியையும், தன்பக்கத்திலும் பிறன்பக்கத்திலும் ஆராய்ந்து, சத்ரு, காமம், சூதாட்டம் முதலியவைகளால் ஏற்படக்கூடிய வ்யஸனங்களினால் நெருக்கப்பட்டபோது அவனை எதிர்க்கவேண்டும். அந்தப்படி பாண்டவர்கள் மித்திரர்களும் திரவியங்களுமுள்ளவர்களும் பலபராக்கிரமங்கள் தவறாதவர்களும் தங்கள் நற்செய்கைகளினால் ஜனங்களுக்கு வேண்டியவர்களுமாக இருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். அர்ஜுனன் தன்வடிவத்தினாலேயே பிராணிகளின் நேத்திரங்களையும் மனங்களையும் கவருகிறான்; இன்சொல்லினால் மனிதர்களுடையகாதுகளைக் கவருகிறான். கேவலம் அதிருஷ்டத்தினால் மாத்திரம் ஜனங்கள் அன்புடன் அவனை அடுத்தார்களில்லை. அவர்கள் மனத்திற்கு விருப்பமாக இருந்ததெதுவோ அதையெல்லாம் அவன்செய்து நிறைவேற்றினான். இன்சொல்லனான பார்த்தனுடைய வார்த்தை, யுக்திவிரோதமாகவாவது தனக்குப்பற்றுள்ளதாகவாவது அஸத்திய

* ஸபாபர்வம் 16-ம்பக்கம் குறிப்புப்பார்க்க.

1 ஸமாதானம்; 2 சண்டை; 3 எதிர்த்துச்செல்வது, புறங்காட்டிச் செல்வது ஆகிய இரண்டு யாத்திரைகள்; 4 ஓரிடத்திலிருப்பது; 5 சேனையை இரண்டாகப் பகுத்துச்செல்வது; 6 மற்றொருபலவானையடுப்பது; 7 மாறாமல் ஒருநிலையில் நிற்பது; 8 நிலைமை உயர்வது; 9 நிலைமை குறைவது; 10 அடையவிரும்பின தேசத்தின் வளப்பம்; 11 தன்மித்திரர்களுக்கும் பிறர் மித்திரர்களுக்குமுள்ள வித்தியாஸம்; 12 தன்சக்திக்கும் பிறர்சக்திக்குமுள்ள வித்தியாஸம்.

மாகவாவது பிறருக்கு இன்னுததாகவாவது இருந்ததில்லை. இப்படிப் பட்டகுணங்கள் நிரம்பினவர்களும் ராஜலக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந் தினவர்களுமாகிய அந்தப் பாண்டவர்களைப் பலாத்காரமாக அழிப் பதற்கு எவர்கள் சக்தர்களோ அவர்களை நான் பார்க்கவில்லை. (ஸைனியம் பொக்கசங்களின் மிகுதியாகிய) பிரபுசக்தியும், (காரியங் களை ஆலோசிக்குந்திறமையாகிய பரம்பரையாகவந்த மந்திரி சேனுதி பதி முதலிய) மந்திரசக்தியும், (சோர்வின்மையாகிய) உற்சாகசக்தியும் பாண்டவர்களிடத்தில் மிகவும் நிரம்பியிருக்கின்றன. யுதிஷ்டிரர், மூலபலங்கள் மித்திரபலங்கள்விஷயத்தில் காலமறிந்துநடப்பவர். அத ஞல் யுதிஷ்டிரர் கோபமில்லாமலே ஸாமதானபேததண்டங்களென் னும் உபாயங்களைக்கொண்டு பகைவர்களை ஜயிப்பதற்கும் காலமறிந் தவரென்பது என்கருத்து. பாண்டுபுத்திரரான தர்மராஜர் தனங்களி ஞல் சத்ருக்களையும் மித்திரர்களையும் சேனைகளையும் விலைக்குவாங்கித் தம் மூலபலத்தைச் சீராகவைத்துக்கொண்டு பூமியை ஆள்வர். எவர்க ளுக்காக ராமகிருஷ்ணர்களிருவரும் எப்பொழுதும் ஊக்கத்துடனிருக் கிருர்களோ அந்தப்பாண்டவர்கள் இந்திராதி தேவர்களுக்கும் ஜயிக்க முடியாதவர்களென்று நான் நினைக்கிறேன். உங்கள் நன்மையை நீங் கள் விரும்பினுலும் என்கருத்து உங்களுக்கு அபிமதமாயிருந்தா லும் பாண்டவர்களெல்லாருடனும் ஸந்திசெய்துகொண்டு வந்தவாறே நாம் செல்வோம். சிறந்த நகரங்களிலும் சிறந்ததான இந்தத் துருபத நகரம், உயரமானகோபுரங்களாலும் மதில்களாலும் நூற்றுக்கணக் கான மதிற்சார்புகளாலும் காக்கப்பட்டிருக்கிறது; அகழிகளினுல் சூழப்பட்டிருக்கிறது. புற்களும் தானியங்களும் விறகுகளும் ரஸ பதார்த்தங்களும் யந்திரங்களும் ஆயுதங்களும் மருந்துகளும் நிரம்பின தும், அனேகங்கதவுகளும் உறுதியாகக்கட்டப்பட்ட திரவியசாலைகளு முள்ளதும், பயப்படத்தக்க பெரிய சக்கரம் மேலேவைக்கப்பெற்ற தும், பெரிய மதிலாற்சூழப்பட்டதும், உறுதியான மதிற்சிகரங்களை யுடையதும், அனேக [1] சதக்னிகள் நிரம்பினதுமாக இருக்கிறது. கற் கட்டுமதில் மரப்பிராகாரம் மனிதர்காவல் என்று பிராகாரங்களைக் கட் டுவதில் தேர்ந்தவர்கள்சொல்லும் மூவகைப் பிராகாரங்களும் உள்ளே மனிதர்கள் அடங்கியவைகளாகச் சிறந்துவிளங்குகின்றன. அவ்வா றே, இந்தத்துருபதநகரம் மனிதர்கள் உள்ளே நிரம்பினதும் அனே கம் பனை உயரமுள்ள இந்த வெண்மதிலினுல் மறைக்கப்பட்டதுமாக விளங்குகின்றது. ஜனங்கள் மஹாத்மாவான துருபதனிடம் அன்பு வைத்திருக்கின்றனர். நகரத்திற்குள்ளிருப்பவர்களும் வெளியிலிருப்

1 பீரங்கிகள். நூற்றுவரைக்கொல்லி என்பது தமிழ்ப்பெயர்.

பவர்களும் கொடையினாலும் வெகுமதியினாலும் வசப்பட்டிருக்கின்றனர். பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள மன்னர்களால் இவர்கள் தகையப்பட்டிருப்பதை அறிந்தவுடன், யாதவர்கள் சிறந்த ஆயுதங்களை ஓங்கிக்கொண்டு வந்துவிடுவர். ஆதலால், என்சொல் சரியாயிருந்தால் பாண்டவர்களுடன் துரியோதனனைச் சந்திசெய்வித்து நமது ராஜ்யங்களுக்கே செல்வோம். இதுதான் என் அபிப்பிராயம். விருப்பமிருந்தால் எல்லாரும் செய்யலாம். இதுதான் நல்லகாரியமென்றும் அரசர்களுக்குக்ஷேமமென்றும் நான் நினைக்கிறேன்' என்றுசொன்னான்.

இருநூற்றுப்பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்யோதனாதியர் கர்ணன் ஆலோசனையைக் கேட்டுப் பாண்டவர்களைக் கொல்வதற்காகப் பாஞ்சால நகரம்சென்று பாண்டவரால் தோல்வியடைந்து திரும்பி ஹஸ்தினபுரம் சேர்ந்ததும், கிருஷ்ணபலராமர்கள் பாஞ்சாலநகரம் வந்ததும்.)

எல்லாருக்கும் வேண்டியவற்றையெல்லாம் வர்ஷிப்பவனும் எல்லாக்காரியங்களையும் செய்யவேண்டிய காலத்தை அறிந்தவனும் ஸூர்யபுத்திரனுமான கர்ணன், ஸௌமதத்தி சொன்னதைக்கேட்டு, அக்காலத்திற்குரிய சொல்லைச் சொல்லலானான். 'இந்தவாக்கியம் முழுவதும் நீதிசாஸ்திரத்தை முக்கியமாகக்கொண்டு சொல்லப்பட்டது; பொருளடங்கியது. இந்த வாக்கியத்தில் எனக்குப் பொறுமையில்லை. நான் சொல்லுகிறதையும் கேட்கலாமென்றுதான் சொல்லுகிறேன். மனிதர்கள் எந்தக்காரியங்களிலும் அபிப்பிராயங்களின் வேறுபாட்டுடன் இருக்கலாகாது. மனவேறுபாட்டுடன் செய்தால் எந்தக்காரியமும் நிறைவேறாது. எதிர்த்துச் செல்வதனாலாவது இங்கேயே சேனையுடன் நிற்பதனாலாவது வருத்தத்தைஉண்டுபண்ணுவதனாலாவது இந்தத் துருபதநகரத்தைப்பிடிப்பது முடியாது. பெரிய யுத்தமும் நல்லதன்று. நினைத்துப்பார்க்கையில், இங்கே யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ள யாதவர்கள் நமது பின்இடத்தைப் பிடிப்பதற்குமுன் நாம் அவர்களை அழிப்பதற்கு இதுகாலமென்று எனக்குத்தோன்றுகிறது.

நீங்களும் அதற்குத்தக்கபடி உற்சாகமுள்ளவர்களாயும் தம்தம் கை வன்மையினால் சோபிக்கின்றவர்களாயுமிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் மதிலை இடியுங்கள் ; அகழியைத்தூருங்கள். ஜலத்தை வெளிப்படுத்திவிடுங்கள். மேடுபள்ளங்களைச் சமமாகச்செய்யுங்கள். இப்பட்டணத்தின் அகழியை மிகுதியான புற்களையும் கழிகளையும் போட்டுத் தூர்க்க வேண்டும் ; 'எதிரிகளுடைய யானைகளையும் குதிரைகளையும் காலாட்களையும் எவன் கொல்வனோ அவன் தனத்தையும் வெகுமானத்தையும் அடைவன். ஒருயானைக்குப் பதினாயிரம் பொன்னும் குதிரைக்கும் காலாட்களுக்கும் ஐயாயிரம்பொன்னும் ரதத்திற்கு யானைக்கிருமடங்கு பொன்னும் அரசர் கொடுப்பார்' என்று ராஜமார்க்கங்களில் பறையடித்துப் பிரஸித்தஞ் செய்யத்தக்கது. காமஸுகங்களிலேயே பற்றுள்ளவர்களும் சிறுவர்களும் முதிர்ந்தவர்களும் பயத்தினால் யுத்தஞ்செய்ய மனமில்லாதவர்களும் இருக்கட்டும். அவர்களின்மேல் அம்புபோடத்தகாது. கட்டளையின்றி யாரும் செல்லத்தகாது. புகழைக் காப்பாற்றுங்கள். உங்களுக்குச் சுகமுண்டாகட்டும். நாம் பகைவரை வெல்வோம். காற்றும் நாம் செல்லும் திசையாகவே விடாமற் செல்லுகிறது. மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் நற்சகுனமாகவேயிருக்கின்றன. அக்கினியும் புகையின்றிப் பிரகாசமாக ஜ்வலிக்கிறது. நமது ஆயுதங்களும் கவசங்களும் பிரகாசிக்கின்றன' என்றான். அவ்வாறு கர்ணன்சொன்னதைக் கேட்டு, துரியோதனனுடைய விருப்பத்தை அனுஸரிக்கின்ற அரசர்கள் எதிரிகளை யுத்தத்தில் துரத்துவதற்குப் புறப்பட்டனர். பகைவர்களான எதிரிகளைப் பலாத்காரமாக அதம் செய்யப்போன அவ்வரசர்களுக்கு அதில் மனப்பற்று எவ்வாறிருந்ததோ அவ்வாறு விரும்பத்தக்க எந்தவிஷயங்களிலும் இருக்கவில்லை. கர்ணனென்னும் கீழ்காற்றோடு கூடியதும், ஜயத்ரதனென்னும் அலையின் பெருமுழக்கத்தையும் துச்சாஸனனென்னும் பெரிய மத்ஸ்யத்தையும் துரியோதனனென்னும் பெருமுதலையையுமுடையதும், பயங்கரமான சப்தத்தைக் காண்பிக்கிறதும், பயத்தைத் தரத்தக்கதுமாகிய அந்த அரசக்கூட்டமென்னும் சமுத்திரம் விரைவாக அந்த நகரத்தை அபஸவ்யமாக எதிர்த்துச்சென்றது. தீயைப்போலவும் ஸர்ப்பங்களைப் போலவும் ஆயுதங்கள் பிரகாசிக்க எதிர்த்துக்கிளம்பிவந்த அந்த வெல்லக்கூடாதசேனையைக்கண்டு துருபதபுத்திரர்கள் கர்ஜனை செய்தனர்.

திருஷ்டத்யும்னன், சிகண்டி, ஸுமித்திரன், பிரியதர்சனன், சித்ரகேது, ஸுகேது, வீரனான த்வஜகேது ஆகிய பலவான்களும் வீரர்களுமாகிய அந்தத் துருபதராஜபுத்திரர்கள் ஜயத்தைவிரும்பி மேகமுழக்

கத்துக்கு ஒப்பான உருளைகளின்சத்தமுள்ள சிறந்த ரதங்களிலேறிப் போரிற் பகைவர்கள் அச்சப்படும்படி நகரத்தின் கோட்டைவாயிலின் வழியாகப் புறப்பட்டனர். பராக்ரமமுள்ள துருபதனும் வெள்ளைத் தலைப்பாகையும் வெள்ளைக்கொடியும் வெண்சாமரமும் வெண்குடையும் வெண்மையான கொடிமரமும் வெள்ளைக்குதிரைகளுமுள்ளவனாகப் புறப்பட்டான். தன் புத்திரர்களின் கூட்டத்தின் நடுவிலிருந்த அந்த அரசன், பௌர்ணமாஸியில் நக்ஷத்திரக்கூட்டங்களுக்கிடையில் உதயமாகியிருக்கும் சந்திரன்போல் விளங்கினான். பிறகு, அசைகின்ற நுனிகளையுடைய கொடிகளையுடையதும் நேரே எதிர்த்து வருகின்றதும் சோர்வற்றதுமான துருபதஸைன்யத்தைக் கௌரவர்களுடைய படை எதிர்த்துச்சென்றது. அவ்விரண்டு சேனைகளும் ஒன்றன்மேலொன்று எதிர்த்து வ்யாபிக்கும்போது இரண்டு நதிப்பிரவாகங்கள் எதிர்த்துச் சேருவதுபோலப் பெரிய ஆரவாரம் உண்டாயிற்று. அந்தச் சேனையில் நாற்புறமும் சிதறினதேர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் இறைந்திருக்கும் நக்ஷத்திரங்களைப்போலப் பிரகாசித்தன. கர்ஜனைகளும் பேரிகைமுழக்கங்களும் நிரம்பின போராரவாரம் உண்டானபோது, மஹாத்மாக்களும் பரதஶ்ரேஷ்டர்களுமாகிய பாண்டவர்கள் கோபித்து மேகங்களைப்போலச் சப்திக்கின்றவையும் உயர்ந்த குதிரைகள் பூட்டப்பட்டவையும் கொடிகள் உள்ளவையுமாகிய வெண்மையான ரதங்களிலேறி அச்சத்தைஉண்டுபண்ணிக்கொண்டு நகரத்தினின்று புறப்பட்டனர். அப்போது விற்களை எடுத்துக்கொண்டு ரதங்களிலேறிவரும் பாண்டவர்களைக்கண்டு அரசர்களுக்கு உடம்பில் உதறலும் உள்ளத்தில் அச்சமும் உண்டாயின. அவ்வாறு பாண்டவர்கள் புறப்பட்டபோது, அந்தத் துருபதசேனைக்கு யுத்தத்தில் மிகுந்த உற்சாகமும் ஜயத்தைப்பற்றி நம்பிக்கையும் உண்டாயின. சற்றுநேரம் சேனைகள் நெருங்கிக் கைகலந்தன. பிறகு, மரணம்முன் நிற்பதென்னும் நிச்சயத்தைச் செய்துகொண்டு தொந்தயுத்தம் செய்தன. அந்தச் சண்டையில், ஜயத்ரதனும் கர்ணனும், அர்ஜுனன்பார்த்திருக்கையில், முறையே ஸுமித்ரனையும் பிரியதர்சனனையும் கொன்றனர். ஸுமித்ரனும் பிரியதர்சனனும் கொல்லப்பட்டதைப்பார்த்து, அர்ஜுனன், தந்தையின் அருகிலிருந்த ஜயத்ரதபுத்திரனைக் கொன்றான்; விருஷஸேனன் தம்பியும் கர்ணபுத்திரனும் பெரியவில்லாளியுமான ஸுதாமனையும் அவனுடைய தந்தையின் அருகிலிருக்கும்போதே தேர்த்தட்டிலிருந்து வீழ்த்தினான். பலசாலிகளும் சிறந்த புஜவலிமையுடையவர்களும் ராஜஸிம்மங்களுமான ஜயத்ரதன் கர்ணன் இருவரும், தங்கள் மைந்தர்களிருவரும் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு,

மஹாகஜங்கள் அடிதாங்காமலிருப்பதுபோலக் கோபமுற்றனர். அவர்கள் அச்சப்படாமல் கையுறைகளைப் போட்டுக்கொண்டும் ஒருவரோடொருவர் சபதம்கூறிக்கொண்டும் அர்ஜுனனது தேரை எதிர்த்துச் சென்றனர். அந்தப் பெரியயுத்தத்தில் அவ்விருவரும் எதிர்த்ததானது இந்திரனுடன் விருத்ரனும் சம்பரனும்சேர்ந்து யுத்தத்தில் எதிர்த்ததுபோல மிகப்பயங்கரமாயிருந்தது. அந்தப் புருஷச்ரேஷ்டர்களிருவரும் அர்ஜுனனுடைய தேர்க்குதிரைகளில் மூன்றை அடித்தனர். அப்போது, அங்கே கௌரவர்களுள் கலகலவென்ற சப்தமுண்டாயிற்று. அந்தக்குதிரைகள் அடிபட்டதைக்கண்டு பராக்ரமசாலியான பீமஸேனன் ஒரு நிமிஷத்துக்குள்ளாகவே தேரில் குதிரைகளைப் பூட்டினன். அந்தத் தேர் வந்ததைக்கண்டு, வீரர்களான சகுனியும் ஸௌமதத்தியும் துரியோதனனை முன்னிட்டு யுத்தத்தில் வந்துசேர்ந்தனர். அப்போது, மஹாபலசாலியான பீமஸேனன், யோகீசுவரன் ஐம்புலன்களின் விஷயங்களோடு யுத்தஞ்செய்வதுபோல அவ்வைந்து வீரர்களோடும் மனஞ்சோராமல் யுத்தஞ்செய்தான். யுத்தத்தில் ஜயிப்பவனுகிய பீமஸேனன் அவ்வைவரால் தடுக்கப்பட்டும் ஐந்துமதயானைகளால் எதிர்க்கப்பட்ட ஸிம்மம்போலப் பயப்படாமல் இருந்தான். அவ்வைவரும் ஒரேகாலத்தில் ஐந்து கூர்மையான அம்புகளினுல் பீமனுடைய ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் யமனிடம் அனுப்பினர். மஹாரதனுன பீமஸேனன் குதிரைகள் அடிபட்ட அந்தச் சிறந்த தேரிலிருந்து இறங்கிக் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு பற்பலகதிகளில் ஸஞ்சரித்தான். குதிரைகளின் முதுகுகளிலும் தேர்ச்சக்கரங்களின்மேலும் நுகத்தடிகளிலும் ஏர்க்கால்களிலும் ஏறிக் கருடன் ஸர்ப்பங்களை வீழ்த்துவதுபோலச் சத்ருக்களை வீழ்த்திக்கொண்டே ஸஞ்சரித்தான். வில்லில்லாமலும் கவசமில்லாமலும் ரதமில்லாமலுமிருந்த பீமனைக்கண்டு, திருஷ்டத்யும்னனும் சிகண்டியும் யுத்தத்தில் வெல்லக்கூடாத நகுலஸஹதேவர்களுமாகிய புருஷஸிம்மங்களான மஹாரதர்கள் அர்ஜுனனை முன்னிட்டு எதிர்த்துச் சென்றனர். அந்த மஹாரதர்கள் சேர்ந்து யுத்தம் நடந்தபோது, தேர்களும் கொடிமரங்களும் கொடிகளுமாகிய யாவும் சரமாரிகளால் மறைக்கப்பட்டன. அந்தச்சண்டை நடந்தபோது வெகுநேரம் ஏற்றத்தாழ்வில்லாமலே இருந்தது. மறுபடியும், சிறந்த கைக்காரனுன அர்ஜுனன் ரதமேறிச்சென்று அவர்களை அடித்தான். அவன் வருவதைக் கண்டதும், சிறந்த பாகுபலமுடையவனும் அஸ்திரம் தெரிந்தவர்களிற் சிறந்தவனுமான கர்ணன் வில்

எடுத்துப் பாணங்களினால் அதனைத் தடுத்தான். அந்த அர்ஜுனன் அவனால் அடிக்கப்பட்டதும், கோபித்த கர்ணனை வதஞ்செய்வதற்காக வஜ்ராயுதத்தையொத்த மூன்று பாணங்களைத் தொடுத்தான். எதிரிகளுடைய நகரங்களை ஜயிப்பவனாகிய கர்ணன் அந்தப் பாணங்களாலடிபட்டுக் கொடிமரத்திற் சாய்ந்திருக்கையில் ஸாரதி அவனை விரைவாகத் தேருடன் வெளியிற் கொண்டுபோனான். அவ்வாறு கர்ணன் தோற்றுப்போனபோது, பாண்டவர்கள் மேன்மையுற்றதைக்கண்ட துரியோதனனுக்குப் பெரியபயம் உண்டாயிற்று. அந்தச் சேனை அவ்வாறு அதிகமாக நடுங்கினதைக் கண்ட சகுனி இனிய சொல்லினால் பலமுறை தேற்றினான். அர்ஜுனனால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்ட அந்தச்சேனை, பிறகு, துரியோதனன் முதலிய திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களனைவராலும் மறுபடியும் தைரியப்படுத்தப்பட்டது. பிறகு, பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ளவனும் சிறந்த புஜபலமுள்ளவனுமான பீமன் துரியோதனனைப் பார்த்து அரக்குமாளிகையை நினைத்துக் கோபித்தான். உடனே, போர்க்களத்தினிடத்தில் ஐம்பது தோள் உயரமுள்ளதாக மிக உன்னதமாக நிற்கின்ற பெரியமரம் ஒன்றைக்கண்டான். பருத்த அடியுள்ளதும் அதிக உயரமுள்ளதும் இந்திரத்வஜம் நாட்டப்பட்டதுபோன்றதுமாகிய அம்மரத்தை இரு கரங்களாலும் பேர்த்துத் தன் கால்களையும் வீசிக்கொண்டு இந்திரன் அஸுரர்களை எதிர்ப்பதுபோலச் சண்டையில் எதிரிகளை எதிர்த்துப் போனான். பீமஸேனனுடைய பயத்தினால் கலங்கினதும் அர்ஜுனனால் அடிக்கப்பட்டதுமாகிய அந்தத் துரியோதனன்சேனை கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் சக்தியற்றதாயிற்று. போர்வீரர்கள் நடுக்கமுற்றும் குதிரைகளும் யானைகளும் ஓய்ந்துமிருந்த அந்தப்படைகளைப் பீமன் ஆகாயத்து மேகங்களைக் காற்றுத் துரத்துவதுபோலத் திசைகளெங்கும் துரத்தினான். மகிழ்வற்றுத் திரும்பியோடின அந்த யுத்தவீரர்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் பாண்டவர்கள் பின்தொடரவுமில்லை; அடிக்கவுமில்லை; கடுஞ்சொல்லொன்றுஞ் சொல்லவுமில்லை. பாணங்களினால் அடிக்கப்பட்ட க்ஷத்திரியர்கள் தம்தம் கூடாரங்களுக்குச் சென்றனர். மற்றவர்களும் பாண்டவரைச் சேர்ந்தவர்களும் மகிழ்ந்து பட்டணத்து ஜனங்களுக்கு ஸௌக்கியத்தைச் செய்துகொண்டு நகரத்தை நோக்கிச் சென்றனர். அந்தக் கௌரவர்களுக்குப் பாண்டவர்களுடன்கூடச் சற்றுநேரம் யுத்தம்நடந்தது. தேவாஸுர யுத்தம்போன்ற அந்தப் பெருஞ்சண்டை எவ்வளவில் உண்டாயிற்றோ அவ்வளவில் அடங்கிப்போயிற்று. திரும்பிப்போன மஹாரதர்களாகிய சகுனி ஜயத்ரதன் துரியோதனன் கர்ணன்

இவர்களனைவரும், 'பாண்டவர்கள் நற்றவஞ் செய்தனர்' என்றும், 'மணமகள் நல்ல நோன்பு நோற்றுள்' என்றும், 'துருபதனும் திருஷ்டத்யும்னனும் நினைத்தகாரியம் முடித்தார்கள்' என்றும் கூறினர். அப்போது, அவர்களுள்ளத்தில் துயரம் மிகுந்தது. வாக்கினால்மாத்திரம் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. பிறகு, அரசர்கள் அனைவரும் வந்தவாறே சென்றனர். அந்தத் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களனைவரும் அப்போதே ஹஸ்தினபுரத்திற்கே சென்றனர்.

நகரத்தைத் தகைவதற்குமுன்னே, பாண்டவர்கள், தாங்கள் சௌக்கியமாயிருப்பதைச் சொல்வதற்காக, 'கிருஷ்ணனிடம் செல்லுங்கள்' என்று குதிரைப்படைகளை அனுப்பியிருந்தனர். அவர்கள், சீக்கிரத்தில் யாதவர்களின் நகரத்தைச்சேர்ந்து, பேசுவதிற் சமர்த்தரான ராமகிருஷ்ணர்களிடம் பின்வருமாறு சொல்லலாயினர். அந்தகர்கள் விருஷ்ணிகள் அனைவருக்கும் பாண்டவர்களின் க்ஷேமத்தைச் சொன்னார்கள்: 'அவர்கள், தாங்களும் அழியாமல் அரக்குமாளிகையிலிருந்து விடுபட்டதாகத் தெரிவிக்கின்றனர். ஒழுக்கம் செய்கை மன உறுதி இவையெல்லாவற்றிலும் தங்களுக்குத் தகுதியுள்ளவளும் தாமரை இதழ்போன்ற கண்களையுடையவளுமான திரௌபதி ஸ்வயம்வர ஸபையில் தங்களுக்குக்கிடைத்ததையும் சொல்லுகின்றனர்' என்றனர். அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, கிருஷ்ணபகவான், அவர்களுக்கு, 'அந்த ராக்ஷஸனுடைய வதம் முதலாக நடந்தவற்றையெல்லாம் நானறிவேன்' என்று மறுமொழி சொன்னார். உடனே, அவர், சதுரங்கதளத்தை ஸங்காகஞ்செய்துகொண்டு, பாஞ்சாலநகரத்தை நோக்கி விரைவாகச் சென்றனர்; அத்தையாகிய குந்தியைக் கௌரவித்து நமஸ்காரஞ்செய்து திரௌபதிக்கு முறைப்படி உயர்ந்த ஆபரணதிகளைப் பரிசாக அளித்துப் பாண்டவர்களை மகிழ்வித்துக் கௌரவித்தனர்; மஹாத்மாவாகிய துருபதராஜாவினால் முறைப்படி பூஜிக்கவும் பெற்றனர். அப்போது மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களால் கௌரவிக்கப்பெற்ற அந்த யாதவர்களனைவரும் பாஞ்சாலநகரத்தில் பாண்டவர்களுடன் கூடவே மகிழ்ந்திருந்தனர்.

இருநூற்றுப்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களுடைய விருத்தாந்தத்தை விதுரரிடம் கேட்டுத் திரௌபதியை அழைத்துவரும்படி ஆஜ்ஞாபித்த பிறகு, அவனிடம் துரியோதனனும் கர்ணனும் ஏகாந்தமாகப் பேசினது.)

அவ்வரசர்களனைவரும், ஸ்வயம்வரம் நடந்தபிறகு, பாண்டவர்கள் வரிக்கப்பட்டதைக்கண்டு, வந்தபடியே திரும்பிச்சென்றனர். பிறகு, ராஜாவான துரியோதனன், திரௌபதியால் அர்ஜுனன் வரிக்கப்பட்டதைக்கண்டு, மனம் குன்றினவனாக, ஸஹோதரர்களுடனும் அச்வத்தாமாவுடனும் மாதுலனான சகுனியுடனும் கர்ணனுடனும் கிருபாசாரியருடனும் திரும்பிச்சென்றான். அவனை நோக்கித் துச்சாஸனன், வெட்கமில்லாமல் மெல்லமெல்ல, 'இவன் பிராம்மணனாக இராவிடின் திரௌபதியை அடைந்திரான். ராஜனே! யாவரும் அவனைத் தனஞ்சயனென்று உண்மையாக அறியவில்லை. தெய்வமே மேலானதென்றும் முயற்சி பயனற்றதென்றும் நினைக்கிறேன். பாண்டவர்கள் இவ்விடத்தில் ஜீவித்திருப்பதனால் மனிதனுடையயோசனை பயனற்றது. இங்கே, பாண்டவர்கள் அரசர்களுடன் நமது கண்களையும் மறைத்து திரௌபதியை விவாஹஞ்செய்திருக்கின்றனர். குந்தி புத்திரர்களால் அரசர்களின்மேல் இடக்கால்வைக்கப்பட்டது. அரக்கு மாளிகைத் தீயிலிருந்து இவர்கள் எவ்வாறு விடுபட்டனர்? அதனால் நம்முடைய பிரயத்தனமும் உற்சாகமும் புத்தியும் போய்விட்டன. மாமா! புரோசனனைநம்பி இப்போது நாம் கெட்டோம். இந்தப் பாண்டவர்களைக் கொளுத்தாமல் நெருப்பில் தான் எரிந்துபோனான். மாமா! நம்மைவிடப் பாண்டவர்கள் மிகுந்த புத்தியுள்ளவர்களென்று நினைக்கிறேன். அரக்குமாளிகையிலிருந்து விடுபட்ட அவர்களுக்கு மரணத்தில் பயமில்லை' என்றான். அவர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டு புரோசனனையும் ஐந்து புத்திரர்களோடு கூடின வேடச்சியையும் சிலாக்யமான புத்தியுள்ள விதுரரையும் இகழ்ந்துகொண்டும், தீயிலிருந்து விடுபட்டுத் துருபதனுடன் ஸம்பந்தஞ்செய்த மிகுந்த பராக்ரமசாலிகளான பாண்டவர்களைக் கண்டும், எல்லாயுத்தங்களிலும் சமர்த்தரான த்ருஷ்டத்யும்னன் சிகண்டி முதலிய த்ருபதபுத்திரர்களெல்லாரையும் நினைத்தும், பயந்து துயர

முற்று மனங்குன்றித் தங்கள் எண்ணங்களையெல்லாம் விட்டு அஸ்தினபுரத்திற் பிரவேசித்தனர்.

பிறகு, க்ஷத்தாவென்னப்பட்ட விதுரர், அந்தப் பாண்டவர்கள் த்ரௌபதியினால் சுயம்வரம் செய்யப்பட்டதையும் த்ருதராஷ்டிர புத்ரர்கள் வெட்கிக் கர்வமொழிந்து வந்ததையும் கேட்டு மனமகிழ்ந்து திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்து, 'அரசனே! நல்லகாலமாதலால் கௌரவர்கள் விருத்தியடைகின்றனர்' என்று சொன்னார். பாரதரே! ஜனமேஜயரே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜன், விதுரர் சொன்னதைக் கேட்டு மிகவும் மகிழ்ந்து, 'நல்லகாலம்; நல்லகாலம்' என்று சொன்னான். அறிவே கண்ணாகவுடைய அவ்வரசன், தன் ஜ்யேஷ்டபுத்திரனாகிய துரியோதனன் திரௌபதியினால் வரிக்கப்பட்டானென்று, அறியாமையால், நினைத்தான். உடனே, 'கிருஷ்ணையை அழைத்துவா' என்றும், 'அவளுக்கு மிகுதியான ஆபரணங்களைக்கொடு' என்றும் தனது புத்திரனாகிய துரியோதனனுக்குக் கட்டளையிட்டான். அதன் பிறகு, விதுரர், 'கௌரவர்களென்னும் பொதுச் சொல்லால் உன் புத்திரர்களை எண்ணாதே; விருத்தியாகின்றனரென்னும் என் சொல்லினால் பாண்டவர்கள் தாம் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். ராஜனே! பாக்யவசமாகப் பாண்டவர்கள் திரௌபதியினால் ஸ்யவம்வரம் செய்யப்பட்டும் வேந்தர்களின் போரினின்றும் விடுபட்டும் த்ருபதனால் பூஜிக்கப்பெற்றும் க்ஷேமமாயிருக்கின்றனர்' என்று சொன்னார்.

இவ்வாறு விதுரர் சொன்னதைக் கேட்டபிறகும், திருதராஷ்டிரன், தன் எண்ணத்தை மறைப்பதற்காக, 'விதுரா! நற்காலம்! நற்காலம்! இப்படியா! உனக்குச் சுகமுண்டாகட்டும். பாண்டவர்கள் ஜீவித்திருக்கிறார்களா? அமிருதத்திற்கு ஒப்பான உன் சொல்லினால் உண்டான ஆனந்தம் என் தேகத்தில் அடங்கவில்லை. அவர்கள் நன்னடக்கையுடையவர்களாதலின் மிகச் சிலாக்யமான த்ருபதஸம்பந்தம் அவர்களுக்கு நேர்ந்தது; நல்லகாலம்! நல்லகாலம்!' என்றும், 'த்ருபதன் உபரிசரவஸுவின் வம்சமாகிய சிறந்த மத்ஸ்யகுலத்திற் பிறந்தவன்; ஒழுக்கத்தினாலும் கல்வியினாலும் தவத்தினாலும் பெரியவன்; ராஜாக்களுக்கும் பூஜ்யன். அவனுடைய புத்திரர்கள் பௌத்திரர்கள் அனைவரும் செம்மையாகப் பிரம்மசர்யவிரதம் அனுஷ்டித்தவர்கள். அவர்களைச் சேர்ந்த மற்றவர் அனேகரும் மஹாபலசாலிகள். அவர்களும் எனக்குப் பாண்டுபுத்திரர்களைப் போன்றவர்களும் அவர்களுக்கு அதிகமானவர்களுமாய்

இருக்கின்றனர். விதுரா! அவர்களுடைய இந்த நடை மற்றவர்களுடைய நடைகளிலும் சிறந்ததென்று நான் நினைக்கிறேன். ஸமர்த்தனே! எனக்குப் பாண்டவர்களிடமுள்ள அன்புக்கீடான அன்பு மற்ற எவரிடத்துமில்லை. விதுரனே! நான் எப்போதும் உண்மையாக நினைத்திருப்பது இதுவே. உனக்கு என் ஸத்யத்தின்மேல் ஆணையிடுகிறேன். மஹாரதர்களும் வீரர்களுமான அந்தப் பாண்டு புத்ரர்கள் ஸௌக்யமாக மித்திரர்களை அடைந்திருப்பதனால், துரியோதனன் முதலிய என்னுடைய புத்திரர்களும் அவ்வாறே ஆயினர். பாண்டுபுத்ரர்கள் நெருப்பில் எரிந்துபோனார்களென்று எப்போது நான் கேள்வியுற்றேனோ அப்போதுமுதல் அல்லும்பகலும் கொதிப்புற்றிருந்தேன்; உண்ணவுமில்லை; உறங்கவுமில்லை. என் புத்திரர்கள் துணையில்லாமையால் சிறகொடிந்த பறவைபோலிருந்தனர். விதுரா! நான் உண்மையாகச் சொல்லுவதைக் கேள். என் புத்திரர்களுக்கு நல்ல துணை உண்டாயிற்று. இப்போதுதான் எனது ஆதிபத்யம் ஆசந்திரார்க்கமாக நிலைபெற்றது. விதுரா! சுற்றத்தாருடன் கூடிய த்ருபதனை நண்பனாகப்பெற்ற பிறகு, ஐசுவரியம் போனவனாயிருந்தாலும் மேன்மையை விரும்பின எந்த அரசன் தன் விருத்தியில் நம்பிக்கையுற்றவனாயிரான்?' என்றும் சொன்னான். அவ்வாறு சொல்லுகின்ற அந்தத் திருதராஷ்டிரனுக்கு, விதுரர், 'அரசனே! நூறுவருஷகாலமும் இந்த எண்ணமே உனக்கு நிலையாக இருக்கட்டும்' என்று மறுமொழி சொன்னார். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு சொன்னபிறகு, விதுரர் தம் இல்லம் சென்றார்.

ஜனமேஜயரே! பிறகு, துரியோதனனும் கர்ணனும், திருதராஷ்டிரனிடம்வந்து, 'விதுரர் முன்னிலையில் உம்மிடத்திற் குற்றஞ் சொல்ல எங்களுக்குக் கூடவில்லை. இப்போது ஏகாந்தமாயிருப்பதனாற் சொல்லுகிறோம்; இப்போது நீர் என்னகாரியம் செய்யக்கருதினீர்? தந்தையே! எதிரியினது அபிவிருத்தியை உம்முடைய விருத்தியாக நினைக்கிறீர். மனிதரிற் சிறந்தவரே! விதுரரிடத்தில் அவர்களைத் துதிக்கிறீர். குற்றமற்ற ராஜரே! செய்யவேண்டியது ஒன்றிருக்க மற்றொன்றைச் செய்கிறீர். தந்தையே! எப்போதும் நாம் அவர்களின் பலத்திற்குத் தடைசெய்யவேண்டும். ஆதலால், நம் புத்திரர்கள் சேனைகள் சுற்றத்தார்களுடன் அவர்களால் விழுங்கப்படாமலிருக்கும்படி காலத்திற்குத் தக்க உபாயத்தை ஆலோசிப்போம்' என்றனர்.

இருநூற்றிருபதாவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரனும் துரியோதனனும் பேசிக்கொண்டது.)

அரசரே! துரியோதனனாலும் கர்ணனாலும் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட திருதராஷ்டிரன், தன் புத்திரனையும் ஸூதபுத்திரனை கர்ணனையும் நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்:—'நீங்கள் நினைத்ததுபோலவே நானும் இதனைச்செய்யக்கருதுகிறேன். ஆனால், விதுரனுக்கு என் எண்ணத்தை வெளியிட நான் விரும்பவில்லை. அதனால், பாண்டவர்களுடைய குணங்களையே சிறப்பித்துக் கூறுகிறேன். விதுரன் என் கருத்தைக் குறிப்புக்களினாலும் அறியாமலிருத்தல் வேண்டும். ஸுயோதனா! உனக்கு எது யுக்தமென்று தோன்றுகிறதோ அதையும் சொல்; கர்ணா! உனக்கும் காலோசிதம் என்று எது தோன்றுகிறதோ அதையும் உடனே எனக்குச்சொல்' என்றான்.

துரியோதனன், 'இப்போது, ஸமர்த்தர்களும் கருத்தை வெளியிடாதவர்களும் நம்பிக்கையாகக் காரியத்தை முடிப்பவர்களுமாகிய பிராமணர்களைக்கொண்டு அந்தக் குந்திபுத்ரர்களுக்கும் மாத்ரிபுத்ரர்களுக்கும் மித்ரபேதஞ் செய்விப்போம். அப்படியில்லாவிடில், துருபதனும் அவன் புத்ரர்களும் மந்திரிகளுமாகிய அனைவரும் குந்திபுத்ரனாகிய யுதிஷ்டிரனை விட்டுவிடும்படி அவர்களுக்குப் பெருந்திரவியக் குவியல்களைக் கொடுத்து வசப்படுத்துவோம். அல்லது, பாண்டவர்கள் அங்கேயே வஸிப்பதை விரும்பும்படி அந்தப் பிராமணர்கள் செய்யட்டும். இவ்விடத்தில் அவர்கள் வஸிப்பதனால் அவர்களுக்கு உண்டாகுந் தீங்குகளைத் தனித்தனியே பலர் விரித்துரைக்கட்டும். கலைக்கப்படுவதனால் அந்தப் பாண்டவர்கள் அவ்விடத்திலேயே மனம் வைக்கட்டும். அன்றியும், உபாயங்களில் நிபுணர்களும் புத்திசாலிகளுமான சிலமனிதர்கள் பாண்டவர்கள் ஒருவர்மேலொருவர் வைத்திருக்கும் நேசத்தை மாற்றிவிடட்டும். த்ரௌபதியையாவது வேறுபடுத்திவிடட்டும். அவர்கள் அனேகராயிருப்பதனால் அது செய்தற்கு எளிது. அல்லது, பாண்டவர்களுக்கு அவளிடத்திலும் அவளுக்குப் பாண்டவர்களிடத்திலும் விரோதத்தை உண்டுபண்ணவேண்டும். அரசரே! அவ்வாறில்லாவிடில், தந்திரங்களில் நிபுணர்களான மறைவான மனிதர்களைக்கொண்டு பீமஸேனனுக்குத் தெரியாமல் மரணத்தை உண்டுபண்ணவேண்டும். அவர்களுள் அவன்தான் பலத்

தில் மிகுந்தவன். அவனுடைய அவலம்பத்தினாலேதான் யுதிஷ்டிரன் முன்னமே நம்மை லக்ஷியஞ்செய்யவில்லை. அவன் கொடியவன்; சூரன்; அவர்களுக்கும் முக்கியமான ஆதாரம். அரசரே! அவன் கொல்லப்பட்டால் அவர்கள் உற்சாகம் கெட்டுச் சக்தியொழிந்து ராஜ்யத்திற்காக முயலாமலிருப்பர். அவன்தானே அவர்களுக்கு ஆதரவு. பீமஸேனன் பின்காப்பவனாக இருப்பதனாலேதான் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனை ஜயிப்பது கடினமாயிருக்கிறது. அவனில்லாவிட்டால், அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் கர்ணனில் காற்பாகமும் இரான். அவர்கள், பீமஸேனனில்லாவிட்டால், தங்களுக்கு நேர்ந்த பெரிய பலஹீனத்தையும் நமது அதிகபலத்தையுமறிந்து பலக் குறைவினாலேயே யுத்த முயற்சி செய்யாமலிருப்பார்கள். அரசரே! அல்லது, அவர்கள் இவ்விடத்தில் வந்து ஆஜ்ஞைக்குட்பட்டிருந்த பிறகு, நீதிசாஸ்திரத்தை அனுஸரித்து, அவர்களை நிக்ரஹிக்க ஆரம்பஞ் செய்வோம். வேந்தரே! அல்லது, அவர்கள் அவ்விடத்தில் கர்வப் பேச்சுப் பேசும்போது, மானமுள்ளவர்களாகிய துருபதபுத்திரர்களில் சிலர் மற்றவர்களால் அவர்களிடமிருந்து பேதஞ்செய்யப்படலாம். அதுவுமில்லாவிடில், அழகான ஸ்திரீகளைக்கொண்டு குந்திபுத்திரர்களில் ஒவ்வொருவரையும் மயங்கச்செய்யலாம். அதனால், திரௌபதி வெறுப்படைவாள். பிறகு, அவர்களை இங்கு அழைத்து வருவதற்காக நீர் கர்ணனை அனுப்பலாம். கிட்டவந்தபிறகு, நம்பிக்கையுள்ளவர்களைக்கொண்டு பற்பல தந்திரங்களினால் அவர்களை அழித்துவிடலாம். இந்த உபாயங்களுள் எது குற்றமில்லாததென்று உமக்குத் தோன்றுகிறதோ அதைப்பிரயோகிக்க ஆரம்பஞ்செய்யும். இனிக் காலங் கடந்துபோம். அரசர்க்கரசனாகிய துருபதனிடத்தில் அவர்களுக்கு எவ்வளவுவரையில் பற்றுதல் உண்டாகாமலிருக்கிறதோ அவ்வளவுவரையில் ஸாதிக்கக்கூடும்; பிறகு, ஸாதிப்பது முடியாது. தந்தையே! அவர்களை அடக்கும் விஷயத்தில் எனக்கு இவ்விதமாக ஆலோசனை உண்டாகிறது. அது ஸரியோ, பிழையோ; கர்ண! நீதான் என்ன நினைக்கிறாய்?' என்றான்.

இருநூற்றிருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனனுக்குக் கர்ணன் சொன்ன புத்தியைக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன், பீஷ்மர் முதலியவர்களோடு மந்திராலோசனை செய்தது.)

கர்ணன், 'துரியோதனராஜனே! உன்னுடைய ஆலோசனை சரியாக இல்லையென்பது என்கருத்து. கௌரவர்களை விருத்தி செய்கிறவனே! அந்தப்பாண்டவர்களைத் தந்திரத்தினால் ஜயிக்க முடியாது. நீ அவர்கள்விஷயத்தில் நுட்பமான உபாயங்களினால் முன்னம் ஆரம்பம் செய்திருக்கிறாயே. வீரனே! அப்போது, உன்னால் அடிக்கக்கூடவில்லையே. அரசனே! இங்கேயே உன் ஸமீபத்திலிருந்துகொண்டு சிறகு முளைக்காத குஞ்சுகளாயிருந்த அவர்களையே உன்னால் பிடிப்பதற்கு முடியாமற்போயிற்று. இப்போது அவர்கள் சிறகுமுளைத்து வேறுதேசத்திலிருந்துகொண்டு எல்லாவகையாலும் விருத்தியடைந்திருக்கின்றனர். அந்தப்பாண்டவர்களை உபாயங்களினால் வெல்லமுடியாதென்பது எனது உறுதியான எண்ணம். அவர்களுக்கு அதிர்ஷ்டத்தின் வன்மையிருப்பதனால் காமம் முதலிய துன்பங்களை உண்டுபண்ணுவது முடியாதகாரியம். அவர்கள் சக்தியும் உள்ளவர்கள். அவர்கள் தங்கள் பிதிர்பிதாமஹர் வரிசையாகவருகிற ராஜ்யத்தைப்பெற விருப்பமுள்ளவர்கள். அவர்களுக்கு ஒருவரோடொருவர் மித்திரபேதஞ் செய்வதும் அஸாத்தியம். ஒரு மனைவியினிடம் நேசம் வைத்தவரெவரோ அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் விரோதப்படார். கிருஷ்ணையும் அவர்களிடத்து விரோதப்படும்படி பிறர் செய்யமுடியாது. இளைத்தவர்களையே வரித்தவள் இப்போது சிறப்படைந்திருக்கிறவர்களின் விஷயத்தில் அன்போடிருப்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? ஒருத்திக்குப் பல கணவர்களிருப்பது பெண்கள் விரும்பத்தக்க விசேஷம்; அதைக் கிருஷ்ணை அடைந்திருக்கிறாள். அவளை மித்திரபேதஞ்செய்ய முடியாது. துருபதராஜன் யோக்யமான நடையுள்ளவன். அவன் தனத்தை விரும்புகிற அரசனல்லன். ராஜ்யங்களையெல்லாம் கொடுத்தாலும் அவன் பாண்டவர்களை விடானென்பது திண்ணம். அவனது புத்திரனாகிய திருஷ்டத்யும்னனும் அவனைப்போலவே குணமுள்ளவன்; பாண்டவர்களிடம் நேசமுள்ளவன். ஆதலால், உபா

யங்களினால் அவர்களை ஜயிப்பது எவ்வகையிலும் முடியாதென்று நான் நினைக்கிறேன். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! இந்த ஒன்றுமாத்திரம் இப்போது நாம் செய்யத்தகுந்தது. மன்னவனே! அந்தப் பாண்டவர்கள் வேரூன்றிப்போவதற்கு முன்னமே அவர்களை யுத்தத்தில் ஜயிக்கவேண்டும். அன்பனே! உன்மனமும் அதனையே விரும்ப வேண்டும். எப்போது நம்முடைய பக்ஷம் வலிமையுற்றும் துருபதராஜன்பக்ஷம் சளைத்துமிருக்குமோ அப்போதே பாண்டவர்களோடு யுத்தஞ்செய்யவேண்டும். சிந்திக்காதே. காந்தாரியின் புத்திரனே! அரசனே! வாகனங்களும் சினேகிதர்களும் சந்ததிகளும் அவர்களுக்கு மிகுதியாவதற்கு முன்னமே அவர்கள்மேல் எதிர்த்துச்செல். ராஜனே! பாஞ்சாலராஜன் மஹாவீரர்களான தன்புத்திரர்களுடன்கூட யுத்தஸன்னாகஞ் செய்வதில் மனத்தைச் செலுத்துவதற்கு முன்னமே நீ எதிர்த்துச் செல்வாயாக; பாண்டவர்களுக்கு ராஜ்யம் வருவதற்காகக் கிருஷ்ணன் யாதவசேனைகளை இழுத்துக்கொண்டு பாஞ்சாலநகரம்போவதற்கு முன்னமே நீ பராக்ரமஞ்செய். தனங்களாகட்டும், பலவகைப் போகங்களாகட்டும், ராஜ்யம் முழுதுமே யாகட்டும், பாண்டவர்களின்விஷயத்தில் கிருஷ்ணன் விடக்கூடாதவை எவ்வகையிலும் இரா. மஹாத்மாவான பரதசக்ரவர்த்தி தன்பராக்கிரமத்தால் பூமியை அடைந்தான். இந்திரன் பராக்ரமத்தினால் மூன்று லோகங்களையும் ஜயித்தான். அரசனே! பராக்ரமத்தைத்தான் க்ஷத்திரியர்களுக்குச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றனர். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! சூரர்களுக்குப் பராக்ரமம் ஸ்வதர்மம். வேந்தே! ஆதலால், நாம் பெரிய சதுரங்க சேனையுடன் துருபதனைப் பிடித்துப் பாண்டவர்களைச் சீக்கிரமாக இங்கே கொண்டுவருவோம். நல்வார்த்தையினாலாவது தானத்தினாலாவது மித்ரபேதத்தினாலாவது பாண்டவர்களை வசப்படுத்தமுடியாது. ஆதலால், பராக்ரமஞ்செய்தே அவர்களைக் கொல்வாயாக. பராக்கிரமத்தினால் அவர்களை ஜயித்து இந்தப்பூமி முழுவதினையும் ஆளக்கடவாய். அரசனே! காரியத்திற்கு இதைக்காட்டிலும் வேறு உபாயம் எனக்குத் தெரியவில்லை' என்றுசொன்னான்.

பராக்ரமசாலியான திருதராஷ்டிரன், கர்ணனுடைய சொல்லைக் கேட்டுச் சிலாகித்து, பின்வரும் சொல்லைச் சொல்லலானான். 'கர்ண! சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவனுமாகிய நீ பராக்ரமம் நிரம்பின இவ்வகையான இந்தச் சொல்லைச் சொல்வது பொருந்தினதுதான். ஆயினும், மறுபடியும், பீஷ்மரும் துரோணரும் விதுர

னும் நீங்களிருவரும் சேர்ந்து மேன்மேலும் நமக்கு ஸௌக்கியத்தைத் தரத்தக்க ஆலோசனையைச் செய்யுங்கள்' என்றான். ஜனமேஜய மஹாராஜரே! அதன்பிறகு, மிக்க கியாதிபெற்ற திருதராஷ்டிரன், அந்தப் பீஷ்மர் முதலிய மிகுந்த புகழையுடைய எல்லா மந்திரிவர்க்கங்களையும் வருவித்து ஆலோசனைசெய்தான்.

இருநூற்றிருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்களுக்குப் பாதிராஜ்யம் கொடுக்கவேண்டுமென்று பீஷ்மர் சொன்னது.)

அப்போது, பீஷ்மர், 'பாண்டுபுத்திரர்களோடு விரோதம் எனக்கு வ்வகையிலும் இஷ்டமில்லை. எனக்குத் திருதராஷ்டிரன் எப்படியோ அப்படியேதான் பாண்டுவுமென்பது நிச்சயம். எனக்குக் குந்தியின்புத்திரர்களும் காந்தாரியின் புத்ரர்களைப் போன்றவர்கள் தாம். அந்தப் பாண்டுபுத்திரர்களைக் காப்பாற்றுவது எனக்கு எப்படியோ அப்படியே உனக்கும் கடமைதான். அரசனே! எனக்கும் உனக்கும் எப்படியோ அப்படியேதான் துரியோதனனுக்கும் மற்றக்கௌரவர்களுக்கும் அது கடமை. இப்படியிருக்க, அவர்களுடன் கலகஞ்செய்வதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. அந்த வீரர்களோடு ஸமாதானஞ்செய்துகொண்டு ராஜ்யத்திற் பாதியை அவர்களுக்குக் கொடுப்பது தகும். இது கௌரவஸ்ரேஷ்டர்களான அவர்களுக்கும் தகப்பன், பாட்டன், அவன் தகப்பன் வழியாகவந்த ராஜ்யந்தான். துரியோதனா! குழந்தாய்! இந்தராஜ்யத்தை நீ பார்ப்பதுபோலவே அந்தப்பாண்டவர்களும் தமது பிதிரார்ஜிதமென்று பார்க்கின்றனர். புகழ்பெற்ற அந்தப்பாண்டவர்கள் இந்த ராஜ்யத்திற்குரியவராகாவிடின் இஃது உனக்குத்தான் ஏது? பரதவம்சத்திற் பிறந்த மற்றவர்களுக்குத் தான் ஏது? பரதஸ்ரேஷ்டனே! நீ ராஜ்யத்தை முறைத்தவறாக அடைந்திருக்கிறாய்; அவர்களும் உனக்கு முன்னமே ராஜ்யத்தை அடைந்தவர்களென்பது என்கருத்து; நயமாகவே அவர்களுக்குப் பாதிராஜ்யங்கொடுப்பது நியாயம். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! இதுதான் எல்லாஜனங்களுக்கும் விருப்பம். இதற்கு மாறாகச் செய்தால் நமக்கு அஃது இஷ்டமாகாது; உனக்கும் அபகீர்த்தி நிரம்ப உண்டாகுமென்பதில் சந்தேகமில்லை. கீர்த்தியைக்

காப்பாற்றமுயலு ; புகழ்தான் சிறந்தவன்மை ; புகழழிந்த மனித னுடையவாழ்வு பயனற்றதாக உரைக்கப்படுகின்றது. கௌரவனே ! காந்தாரியின் புதல்வனே ! கீர்த்தி அழியாமலிருக்கும்வரையில்தான் மனிதன் ஜீவித்திருப்பவன் ; புகழ்அழிந்தவன் அழிந்தவனே. ஆத லால், குருவம்சத்திற்குத்தகுதியான இந்தத் தர்மத்தைக் கடைப்பிடி. சிறந்த புஜபலமுடையவனே ! உனக்கும் உன்முன்னோர்களுக்கும் தகுதியான காரியத்தைச் செய் ; நல்லகாலத்தினால் பாண்டவர்கள் ஜீவித்திருக்கின்றனர். நல்லகாலத்தினால் அந்தக்குந்தி ஜீவித்திருக் கிறாள். நல்லகாலத்தினால் பாவியான புரோசனன் தன்னெண்ணம் முடியாமல் முடிவடைந்தான். காந்தாரியின் புத்திரனே ! அந்தக் குந்திபுத்திரர்கள் தகிக்கப்பட்டுக் குந்தியும் அவ்வாறு ஆய்விட் டாளென்று கேட்டதுமுதல், இவ்வுலகிலுள்ள பிராணிகளில் எதை யும் நான் பார்க்கமுடியாமற்போனேன். புருஷஶ்ரேஷ்டனே! உல கம் உன்னைக் குற்றமுள்ளவனாக நினைப்பதுபோலப் புரோசனனை நினையாது. ஆதலால், அவர்கள் தப்பிப்பிழைத்திருத்தல் உனது தவறுதலுக்குப் பரிகாரம். மஹாராஜனே ! பாண்டவர்களின் காட் சியை நீ விரும்பவேண்டும். கௌரவபுத்திரனே ! அந்த வீரர்கள் ஜீவித்திருக்கையில் அவர்களின் பிதிரார்ஜிதபாகத்தை எடுத்துக் கொள்ள வஜ்ரபாணியான இந்திரன் நேரேவந்தாலும் முடியாது ; அவர்களனைவரும் தர்மம்தவறாதவர்கள் ; அனைவரும் ஒரேமனமுள்ள வர்கள். ராஜ்யம் உனக்கும் அவர்களுக்கும் பொதுவாயிருக்க, மிகுந்த அதர்மத்தினால் நீ அவர்களை விலக்குகிறாய் ; நீ தர்மத்தையும் என் விருப்பத்தையும் உன் க்ஷேமத்தையும் செய்வதாயிருந்தால் அவர்களுக்குப் பாதிராஜ்யம் கொடுத்துவிடு' என்று சொன்னார்.

இருநூற்றிருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் சொன்னதை அனுசரித்துத் துரோணரும்சொல்ல அவ்விரண்டையும் கர்ணன் மறுத்ததன்மேல் துரோணர் கர்ணனைக் கண்டித்தது.)

துரோணர், ' திருதராஷ்டிரமஹாராஜனே ! ராஜ்யாலோசனைக் காக அழைக்கப்பட்ட ஆப்தர்கள் அறம்பொருள்புகழ்களுக்கு ஒத்த

தாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம். ஐயா! மஹாத்மாவான பீஷ்மருடைய அபிப்பிராயந்தான் என்னுடைய அபிப்பிராயமும். பாண்டவர்களுக்குப் பாகம் கொடுக்கவேண்டுமென்பது பழமையான தர்மம். பாரதனே! பாண்டவர்களுக்காக மிகுதியாகச் சிறந்த பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு துருபதனிடம் செல்லும்படி இன்சொல்லாகப் பேசத்தக்க ஒருமனிதனை உடனே அனுப்பவேண்டும். அந்தமனிதன் காரியத்தை ரஹஸ்யமாக வைத்துக்கொண்டு பொருளுடன் துருபதனிடம் செல்லவேண்டும். மேலும், த்ருபதனுடைய ஸம்பந்தத்தினால் மிகுந்த மேன்மை உண்டாயிருப்பதாகவும் சொல்லவேண்டும். மன்னவ! நீயும் துரியோதனனும் மிக்க களிப்புள்ளவர்களாக இருப்பதாகவும் அவன் சொல்லக்கடவன். பாரதனே! துருபதனிடத்திலும் திருஷ்டத்யும்னனிடத்திலும் அவர்களுடைய சம்பந்தம் யோக்கியமென்பதையும் பிரியமென்பதையும் பலமுறை விரித்துரைக்கவேண்டும். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! உனது சொல்லாகக் குந்திபுத்திரர்களுக்கும் மாத்ரிபுத்ரர்களுக்கும் பலமுறை பிரியவசனம் சொல்லி, ஒளியுள்ள அனேகம் பொன்னணிகலங்களைத் திரௌபதிக்குக் கொடுக்கக்கடவன். பரதஸ்ரேஷ்டனே! அப்படியே, துருபதபுத்திரர்கள் எல்லாருக்கும் பாண்டவர்கள் எல்லாருக்கும் குந்திக்கும் தகுதியானவை எவையோ அந்த விலைபெற்ற பொருள்களைத் தந்து, பாண்டவர்களை மகிழ்விக்கவேண்டும். இவ்வாறு பாண்டவர்களுக்கும் துருபதனுக்கும் பிரியவசனம் சொல்லியபிறகு, அந்தத்தூதன் பாண்டவர்கள் இங்கே வரவேண்டுமென்பதைப்பற்றித் துருபதனிடம் சொல்லக்கடவன். துருபதன் அந்த வீரர்களுக்கு அனுமதிகொடுத்த பிறகு, துச்சாஸனனும் விகர்ணனும் அவர்களை அழைத்துவர நமது சேனைகளுடன் செல்வது நலம். அதன்பிறகும், அந்த ஸ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் எந்தக்காலமும் உன்னால் கௌரவிக்கப்பெற்று மந்திரிவர்க்கத்தின் அனுமதியை அடைந்து தங்கள் பிதாவின் ராஜ்யத்திலிருக்கட்டும். மஹாராஜனே! பாரதனே! இதுதான் நீ அவர்களிடத்திலும் உனது புத்திரர்களிடத்திலும் நடந்துகொள்ளவேண்டிய நியாயமென்று பீஷ்மரோடு ஒத்து நான் அபிப்ராயப்படுகிறேன்' என்று சொன்னார்.

அதனைக்கேட்டு, கர்ணன், 'உம்மிடத்துப் பொருளையும் பெருமையையும்பெற்று எல்லாக் காரியங்களிலும் உமக்கு அந்தரங்கமாயிருப்பவர்களாகிய இவ்விருவரும் உமது நன்மையை ஆலோசிக்காமலிருப்பாராயின் அதற்கு மேற்பட்ட புதுமை என்னவிருக்

கிறது? எவன் மனத்திற் கெடுதியை வைத்துக்கொண்டு உள்ளத்தை வெளிப்படுத்தாமல் நன்மையைப்போலப் பேசுகிறானோ அவன் ஸத்புருஷர்களுடைய கொள்கையை நடத்துவது எவ்வாறு? காரியங்களில் கஷ்டம் வரும்போது, நன்மைக்கும் தீமைக்கும் மித்திரர்கள் உபயோகமில்லை. எவனுக்கும் இன்பமும் துன்பமும் விதியை அநுஸரித்தவை. மனிதன் அறிவின் திருத்தமுள்ளவனாயிருந்தாலும் இல்லாதவனாயிருந்தாலும், சிறியவனாயிருந்தாலும் பெரியவனாயிருந்தாலும், சகாயமுள்ளவனாயிருந்தாலும் இல்லாதவனாயிருந்தாலும் எல்லாஇடங்களிலும் எல்லாவற்றையும் தன் விதிக்குத்தக்கபடி அடைகிறான். முன்னர் ராஜகிருஹமென்னும் நகரத்தில் மகததேசத்தரசர்களுள் சிறந்தவனாகிய அம்புவீசனென்னும் ஓர் அரசன் இருந்ததாகக் கேள்விப்படுகிறோமல்லவா? அப்போது, அவ்வரசன் எல்லா[1] இந்திரியங்களுமற்று மூச்சுவிடுவதை மாத்திரம் பிரதானமாகக்கொண்டு எல்லாக் காரியங்களிலும் மந்திரிகளையே நம்பியிருந்தான். அப்போது, அவனுடைய மந்திரியாகிய மஹாகர்ணியென்பவன் தனி அரசனாக இருந்தான். அவன் தான் தனக்குப் பலம் கிடைத்ததாக நினைத்து ராஜாவை அவமதித்தான். அப்போது அந்தமூடன் ராஜபோகத்திற்குரிய மங்கையர்களையும் ரத்தினங்களையும் தனங்களையும் ஐசுவரியங்களையும் அதிகாரத்தையும் முழுமையும் தானே எடுத்துக்கொண்டான்; அவற்றை எடுத்துக்கொண்ட பின்னும், அந்தலோபிக்கு ஆசையின்மேல் ஆசை பெருகிற்று; அதனால், எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டும், எல்லாப்புலன்களுமற்று மூச்சுவிடுவதுமாத்திரமே பிரதானமாகவுள்ள அவ்வரசனுடைய ராஜ்யத்தையும் அபகரிக்கக் கருதினான்; முயற்சிசெய்தும் அவனுடைய ராஜ்யத்தை எடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லையென்று நாம் கேள்வியுற்றிருக்கிறோம். வேறு என்னகாரணம் இருக்கிறது? அவ்வரசனுக்கு ராஜ்பாதிகாரம் விதியினால் ஏற்பட்டதென்பது நிச்சயம். அரசனே! உனக்கும் ராஜ்யம் விதியினால் ஏற்பட்டதாக இருக்குமானால், எல்லா ஜனங்களும் அபகரிக்க ஜாக்ரதையாக இருக்கும்போதே, நிச்சயமாக அஃது உன்னைவிட்டுப்போகாமலிருக்கும். இதற்குமாறாக விதியிருக்குமானால் முயற்சி செய்தும் ராஜ்யத்தை அடையாய். தெரிந்தவனே! இவ்வாறே, மந்திரிகளுடைய யோக்கியதையையும் அயோக்கியதையையும் கண்டறிந்துகொள்; கெட்டவர்களுடையசொல்லையும் நல்லவர்களுடையசொல்லை

1 ஸ்வயம் ஞானமில்லாமல்.

யும் அறியவேண்டும்' என்றுசொல்ல, துரோணர், 'துஷ்டா! நீ கெட்ட எண்ணத்துடன் எதற்காக இந்தச்சொல்லைச் சொல்லுகிருயென்பதை நாங்களறிவோம். நீ பாண்டவர்களுக்காக எங்கள்மேலும் குற்றத்தைச் சொல்லுகிருய். கர்ண! குலத்திற்கு அபிவிருத்திகரமான மேலானநன்மையை நான் சொல்லுகிறேன். நீ அதைக் கெடுதலாக நினைத்தால், எது இதிலும் சிறந்தநன்மையோ அதைச்சொல். நான் எந்தச் சிறந்தநன்மையைச் சொல்லுகிறேனே அதற்கு மாருகச் செய்யப்படுமாயின், கௌரவர்கள் வெகுசீக்கிரத்தில் அழிந்துபோவார்களென்பது என் கருத்து' என்ருர்.

இருநூற்றிருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மரும் துரோணரும் சொல்லியதே சரியென்று விதுரர் திருதராஷ்டிரனுக்கு உரைத்தது.)

விதுரர், 'திருதராஷ்டிரராஜரே! உம்முடைய பந்துக்கள் நிச்சயமாக உமக்கு நன்மையைச் சொல்லவேண்டும். ஆனுல், உமக்குக் கேட்க விருப்பமில்லாமலிருந்தால் அந்தச்சொல் இப்போது நிலைபெருது. அரசரே! சந்தனுபுத்திரரும் கௌரவஶ்ரேஷ்டருமாகிய பீஷ்மர், நீர் விரும்பத்தக்கதும் நன்மையைத் தருவதுமாகிய வசனத்தைச் சொல்லியிருக்கிருர். நீர் அதனை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அவ்வாறே, த்ரோணரும் மேலான நன்மையைப் பலமுறைசொன்ஞர். அதையும் ராதையின் மகனுன கர்ணன் உமக்கு நன்மையாக நினைக்கவில்லை. அரசரே! நான் நினைத்துப் பார்க்கையில், இந்தப் பீஷ்ம துரோணர்களாகிய இரண்டு புருஷஸிம்மங்களைவிட அறிவிற் சிறந்தவனுன அதிக ஆப்தன் உமக்கு இருப்பதாக நான் அறியவில்லை. அரசர்க்கரசரே! இவர்கள் இருவரும், பிராயத்திஞலும் புத்தியிஞலும் கல்வியிஞலும் முதிர்ந்தவர்கள். உம்மிடத்திலும் பாண்டுபுத்திரர்களிடத்திலும் வேறுபாடில்லாமலிருப்பவர்கள். பாரதரே! தர்மத்திலும் ஸத்யத்திலும் தசரதபுத்திரராகிய ராமருக்கும் கயனுக்கும் கீழ்ப்படாதவர்கள்; ஸந்தேகமில்லை. இதற்குமுன்னும் யாதொரு தீங்கையும் சொன்னவர்களல்லர். உம்விஷயத்தில் இவர்கள் ஒருதீங்கும் செய்ததாகவும் தெரியவில்லை. அப்படிப்பட்ட தோல்வியடையாத பராக்ரமமுள்ள அவ்விரண்டு புருஷஶ்ரேஷ்டர்

களும் நீர் ராஜாவாகவும் குற்றமற்றவராகவும்மிருக்க, உமது நன்மையைப் பற்றி என் ஆலோசிக்கமாட்டார்கள்? குருஶ்ரேஷ்டராகிய அரசரே! ஆதலால், சிறந்த ஞானமுள்ளவரும் இவ்வுலகத்தில் மிகச் சிறந்தவருமாகிய இவ்விருவரும் உம்விஷயத்தில் யாதொரு கெடுதலும் சொல்லாரென்பது எனது உறுதியான எண்ணம். தர்மந் தெரிந்த இவர்கள் பொருளாசையினால் ஒருபக்ஷத்தின் சார்பாகப் பேசார். பாரதரே! இவர்கள் சொன்ன இதுதான் உமக்கு மேலான நன்மையென்று நான் நினைக்கிறேன். வேந்தரே! துரியோதனன் முதலியவர்கள் எப்படி உம்புத்திரர்களோ அப்படியேதான் பாண்டவர்களும் உம் புத்திரர்கள். மன்னவரே! இது நிச்சயம். விஷயந் தெரியாத மந்திரிகள் அந்தப் பாண்டவர்களுக்குத் தீங்கானதொன்றை ஆலோசனையிற் சொல்வாராயின் அவர்கள் முக்கியமாக உம் க்ஷேமத்தைக் கருதாதவர்கள். வேந்தரே! அல்லது, உமக்கு உம் புத்திரர்களிடத்தில்அதிகஅன்பிருக்குமானால்அது மறைந்திருப்பதை வெளிப்படுத்துகிற அந்த மந்திரிகள் உமது நன்மையைச்செய்யாதவர்கள் என்பது நிச்சயம். அரசரே! மஹாத்மாக்களும் மஹாசக்தியுள்ளவர்களுமாகிய இந்தப் பீஷ்மதுரோணர்களிருவரும், இதற்காகத்தான் ஒன்றையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. இஃது உம்முடைய எண்ணமுமல்லவே? புருஷஶ்ரேஷ்டரே! புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான பீஷ்மதுரோணர்கள் பாண்டவர்களை வெல்லமுடியாதென்று உமக்குச் சொன்னார்களே. அதுவும் உண்மைதான். அதனால் உமக்கு ஸுகமுண்டாகவேண்டும். மன்னவரே! சிறப்புள்ளவனும் [1] ஸவ்யஸாசியும் பாண்டுபுத்ரனுமான தனஞ்சயனை யுத்தத்தில்வெல்வதற்குத் தேவேந்திரனாலும்முடியுமா? பீமஸேனன் சிறந்தகைகளையுடையவன்; பதினாயிரம்யானைப் பலமுள்ளவன்; ஶ்ரேஷ்டன்; ராக்ஷஸர்களுக்குப் பயத்தைத்தருபவன்; தன் கைகளினாலேயே புகழ்பெற்றவன்; அளவற்ற பலமுள்ளவன். பாரதரே! அரசர்க்கரசரே! மஹாபலசாலியான ஹிடிம்பனையும் யுத்தத்தில் ராவணனுக்கு ஒப்பான பகனென்னுமரக்கனையும் எவன் கைச்சண்டையினால் கொன்றானோ அந்தப் பயத்தைத் தரத்தக்க பராக்ரமத்தோடுகூடிய பீமன் யுத்தஞ்செய்யும்போது, அவனை யுத்தத்தில் வெல்லுவதற்குத் தேவராலும் முடியுமா? அவ்வாறே, ஸமர்த்தர்களும் யுத்தத்தில் யமபுத்திரர்களைப் போன்றவர்களுமாகிய அந்த நகுல ஸஹதேவர்களை உயிரோடிருக்க விரும்புகிற

---

1 இரண்டு கைகளினாலும் பாணம் விடுபவன்.

ஒருவன் யுத்தத்தில் ஜயிக்க ஆரம்பிக்கக்கூடுமா? தைரியமும் தயை யும் பொறுமையும் ஸத்தியமும் பராக்கிரமமும் எவரிடத்தில் ஸ்திர மாயிருக்கின்றனவோ, அந்தப் பாண்டவர்களில் மூத்தவராகிய யுதிஷ்டிரரை யுத்தத்தில் வெல்வது எவ்வாறு? எவர்கள் பக்ஷத்தில் பலராமர் ஆதாரமோ, எவர்களுக்குக் கண்ணன் மந்திரியோ, எவர் கள் பக்ஷத்தில் சாத்யகி இருக்கிறானோ, எவர்களுக்குத் துருபதன் மாமனாரோ, எவர்களுக்குத் துருபதபுத்திரர்களான திருஷ்டத் யும்னன் முதலிய வீரர்களான ஸஹோதரர்கள் மைத்துனர்களோ, எவர்களுக்குச் சேதிதேசத்தரசனும் மஹாரதனுமாகிய சிசுபா லன் பிராதாவோ அவர்கள் யுத்தத்தில் ஜயிக்காதது என்ன உண்டு? பாரதனே! ஆதலால், நீ அவர்களை ஜயிக்கமுடியாதென்பதையும் அவர்கள் ஆதியிலேயே ராஜ்யத்துக்குரியவர்களென்பதையும் செவ்வையாக ஆராய்ந்து அவர்களிடம் சரியான தர்மத்துடன் நடந்துகொள். ராஜனே! புரோசனனாலுண்டாக்கப்பட்ட இந்தப் பெரிய அபகீர்த்தியான அழுக்கு உன்மேல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்போது பாண்டவர்களுக்கு அனுக்ரஹஞ்செய்வதென்னும் நீரி னால் அதனைச் சுத்தஞ் செய்துகொள். இப்போது அவர்களிடம் அனுக்ரஹஞ்செய்வது நமது குலத்தோர் எல்லாருக்கும் பிராண தாரமும் மேலான க்ஷேமமும் க்ஷத்ரிய ஜாதிக்கே அபிவிருத்தி காரமுமாயிக்கும். துருபதனும் பெரியராஜா; நம்மிடத்திலும் முன்னமே விரோதஞ்செய்தவன். அரசனே! அவனைச் சேர்த் துக்கொள்வது நம்முடைய பக்ஷத்தின் அபிவிருத்திக்குக் கார ணம். அரசனே! யாதவர்களும் மிகுந்த பலசாலிகள்; அனேகர் கள்; அவர்களெல்லாரும் கிருஷ்ணன் எந்தப்பக்கமோ அந்தப்பக் கம் இருப்பர். கிருஷ்ணன் எங்கேயோ அங்கேயே ஜயம். அரசனே! எந்தக்காரியம் இனியசொல்லினால் செய்யக்கூடியதோ அந்தக்காரி யத்தை விரோதத்தோடு செய்பவன் சாபத்தை அடைந்தவன். அரசனே! பாண்டவர்கள் ஜீவித்திருப்பதைக்கேட்டு நகரத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள ஜனங்களும் அந்தப் பலவான்களைப் பார்க்க உற் சாகமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர். அவர்களின் விருப்பத்தையும் செய்யக்கடவாய். துரியோதனனும் கர்ணனும் ஸுபலபுத்திரனான சகுனியும் பாவத்திற் பிரவ்ருத்திப்பவர்கள்; புத்திகெட்டவர்கள்; சிறுவர்கள். இவர்கள் சொன்னதைச் செய்யாதே. ராஜனே! துரியோதனன் ஒருவனுடைய அபராதத்தினால் இந்த ஜனங்க ளெல்லாம் அழியப்போகின்றனரென்பதைக் குணவானான உனக்கு முன்னமே நான் சொல்லியிருக்கிறேன்" என்றனர்.

இருநூற்றிருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் துருபதநகரம் சென்று அங்கே கிருஷ்ணன் முதலானோர் இருக்கும்போது திருதராஷ்டிரன் சொல்லிய செய்தியைத் தெரிவித்தது.)

திருதராஷ்டிரன், "வித்துவானும் சந்தனுபுத்திரருமாகிய பீஷ்மரும் மகிமைபொருந்திய ரிஷியாகிய துரோணரும் மிக்க நன்மையும் உண்மையும் பயனுமுள்ளதான சொல்லை உரைத்தனர். நீயும் எனக்கு மிக்க நன்மையும் சத்தியமுமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறாய். மஹாரதர்களும் வீரர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள் பாண்டுவுக்கெப்படியோ அப்படியே தர்மப்படி எனக்கும் புத்திரர்களென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இந்த ராஜ்யம் என் புத்திரர்களுக்கெப்படி உரியதோ அப்படியே பாண்டுபுத்திரர்களுக்கு மென்பதிலும் சந்தேகமில்லை. பாரதனான விதுரா! நீ செல். தேவதையைப்போன்ற ரூபமுள்ள கிருஷ்ணையுடன் பாண்டவர்களையும் அவர்கள் தாயாரான குந்தியையும் அழைத்துவா. நல்ல காலம்; அந்தப் பாண்டவர்கள் ஜீவித்திருக்கின்றனர். அந்தக்குந்தி ஜீவித்திருப்பதும் நல்லகாலம். மஹாரதர்களான பாண்டவர்கள் திரௌபதியை அடைந்ததும் சந்தோஷம். அதிருஷ்டத்தினால் நாமெல்லாரும் அபிவிருத்தியாகிறோம். புரோசனன் ஒழிந்ததும் நல்லகாலம். சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவனே! என்னுடைய பெருந்துயரம் நல்லகாலத்தினால் விலக்கப்பட்டது. விதுரா! நீயே சென்று அவர்களை உடனே இங்கே அழைத்துவா" என்றான். அவன் இவ்வாறு சொல்ல, ராஜதர்மந்தெரிந்த விதுரர் விரைவாகச் செல்லத்தக்க ரதத்திலேறிச் சிலதினங்களில் பாஞ்சாலதேசம் சேர்ந்தார்.

பாரதனே! பிறகு, விதுரர், திருதராஷ்டிரனுடைய அந்தக் கட்டளையால், திரௌபதிக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் துருபதனுக்கும் பலவகைத் தனங்களையும் ரத்னங்களையுமெடுத்துக்கொண்டு, துருபதனும் பாண்டவர்களும் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார். அரசரே! தருமந் தெரிந்தவரும் ஸர்வசாஸ்திரங்களிலும் நிபுணருமாகிய விதுரர், அவ்விடம் சென்று, ஸம்பந்தியான துருபதனிடம் முறைப்படி சேர்ந்தார். அப்போது, அந்தத் துருபதனும் விதுரரை முறைப்படி அழைத்தான். ஒருவர்க்கொருவர் மரியாதைப்பிரகாரம் யோகக்ஷேமம்விசாரித்துக்கொண்டனர். பாரதரே! விதுரர், அவ்விடத்தில் பாண்டவர்களையும் கண்ணபிரானையும் கண்டு, உடனே அன்புடன் அவர்களைத் தழுவிக்கொண்டு க்ஷேமத்தை விசாரித்தார். வேந்தரே! அளவற்ற ஞானமுள்ள அந்த விதுரர், அவர்களா

ஙும் கிரமப்படி பூஜிக்கப்பெற்று, அந்தப்பாண்டவர்களைத் திருத ராஷ்டிரன் சினேகத்துடன் பலமுறை குசலப்பிரஸ்னம் செய்ததா கவும் சொன்னார். அரசரே! பாண்டவர்களுக்கும் குந்திக்கும் திரௌபதிக்கும் துருபதனுடைய புத்திரர்களுக்கும் கௌரவர்கள் கொடுத்த அனேக விதமான இரத்தினங்களையும் தனங்களையும் கொடுத்தார். அளவற்ற புத்தியுள்ள விதுரர், வினயத்துடன், பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணன் இவர்கள் முன்னிலையில், வணக்கமுள்ள துருபதனிடம் பேசத் தொடங்கினார்.

"அரசனே! அமைச்சரோடும் புதல்வரோடுங்கூட என் சொல் லைக் கேள். மன்னவனே! திருதராஷ்டிரனும் தன் புத்திரர்களோ டும் மந்திரிகளோடும் பந்துக்களோடுங்கூட அன்புகூர்ந்து அனேக முறை குசலப்பிரஸ்னம் செய்கிறான்; வேந்தனே! உன்ஸம்பந்தத் தினால் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறான். அப்படியே ஞான வான்களிற் சிறந்தவரும் சந்தனுபுத்திரருமான பீஷ்மரும், கௌர வரனைவருடனுங்கூட எல்லாவகைகளிலும் உன்க்ஷேமத்தை விசா ரிக்கிறார். உனக்கு அன்புள்ள ஸ்நேகிதரும் சிறந்த ஞானவானும் பரத்வாஜபுத்திரருமான துரோணர் உன்னைத் தழுவிக்கொண்டு குசலப்ரஸ்னம் செய்கிறார். பாஞ்சாலராஜனே! திருதராஷ்டிரனும் மற்றக் கௌரவர்களனைவரும் உன் ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றதனால் தம்மைக் கிருதார்த்தராக நினைக்கின்றனர். யஜ்ஞஸேனா! உன்னு டன் ஸம்பந்தம் பெற்றதெப்படியோ அப்படி ராஜ்யலாபங்கூட ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்குவதாக அவர்கள் நினைக்கவில்லை. நீ இதையறிந்து பாண்டவர்களை அனுப்பவேண்டும். பாண்டுபுத் திரர்களைப் பார்ப்பதற்குக் கௌரவர்கள் மிகவும் ஆவலோடிருக் கின்றனர். புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான இந்தப்பாண்டவர்களும் குந் தியும் நெடுங்காலமாகத் தேசம்விட்டுப் போனதனால் நகரத்தைப் பார்க்க ஆவலுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். பாஞ்சாலியையும் கௌரவ ராஜஸ்திரீகளனைவரும் பார்க்கவிரும்புகின்றனர். எங்கள் நகரத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள ஜனங்களும் எதிர்பார்க்கின்றனர். ஆதலால், நீ பாண்டுபுத்திரர்களைப் பாரியையுடன்கூட உடனே அவ்விடம் போவதற்கு விடைகொடுக்க வேண்டும். இந்த விஷ யத்தில் இதுவே என்னுடைய அபிப்பிராயம். அரசனே! மஹாத் மாக்களான பாண்டவர்களுக்கு நீ விடைகொடுத்த பிறகு, குந்தி புத்திரர்களான அவர்களும் குந்தியும் கிருஷ்ணையுடன்கூட வரப் போகிறார்களென்று விரைவாகப் போகத்தக்க தூதர்களை நான் திருதராஷ்டிரனுக்கு அனுப்புவேன்" என்று கூறினார்.

இருநூற்றிருபத்தாருவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துருபதன் பாண்டவர்களுக்கு ஹஸ்தினபுரம் செல்லும்படி அனுமதி கொடுத்ததும், விதுரர் குந்தியைப் பார்த்துப் பேசியதும், பாண்டவர்கள் புறப்பட்டதும், அவர்களுக்குத் துருபதன் சீரனுப்பியதும், அவர்கள் கௌரவர்களால் எதிர்கொண்டழைக்கப்பட்டுக் கிருகப்பிரவேசம் செய்ததும்.)

துருபதன், "மஹா ஞானவானான விதுரரே! நீர் இப்போது எனக்குச்சொல்லுவது ஸரி. கனவானே! இந்த ஸம்பந்தஞ்செய்ததில் எனக்கும் அதிக ஸந்தோஷமே. இந்த மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் தங்கள் தேசம்போவதும் உசிதமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால், நானே என்வாக்கினால் இதைச் சொல்லத்தகாது. வீரரும் குந்தீபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரரும் பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் புருஷச்ரேஷ்டர்களான நகுலஸஹதேவர்களும் தர்மத்தை அறிந்தவர்களான கிருஷ்ண பலராமர்களும் எப்போது நினைக்கிறார்களோ அப்போதே பாண்டவர்கள் போகலாம். புருஷச்ரேஷ்டர்களாகிய இந்த இராமகிருஷ்ணர்கள் பாண்டவர்களுடைய விருப்பத்தையும் நன்மையையும் கருதுகிறவர்கள்" என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "அரசரே! நாமும் நம்மைச் சேர்ந்தவர்களனைவரும் உமக்கு அதீனர்கள். நீர் அன்புடன் எங்களுக்கு எதைச்சொன்னாலும் அதை நாங்கள் செய்வோம்" என்றார். பிறகு, கிருஷ்ணபகவான், "மேலே சொல்லியது யுக்தமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. எல்லாத் தர்மங்களுந்தெரிந்த துருபதராஜர் எவ்வாறு நினைக்கிறாரோ?" என்றார். அதைக்கேட்டுத் துருபதன், "வீரரும் புருஷோத்தமரும் சிறந்த கைகளையுடையவருமாகிய கிருஷ்ணன் எஃது இந்தக் காலத்திற்குத் தகுதியானதென்று நினைக்கிறாரோ அது தான் என்னுடைய நிச்சயமான எண்ணம். மஹானுபாவர்களான பாண்டவர்கள் இப்போது எனக்கு எப்படியோ அப்படியேதான் கிருஷ்ணனுக்குமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. இந்தப் பாண்டவர்களின் நன்மையைப் பற்றிப் புருஷச்ரேஷ்டராகிய கிருஷ்ணன் சிந்திப்பதுபோலக் குந்திபுத்திரரும் பாண்டுபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரரும் சிந்திப்பதில்லை" என்றான். பிறகு, மஹாபுத்திமானான விதுரர் குந்தியிருக்கும் இடம் சென்று குந்தியின் பாதங்களிற் சிரம் படும்படி பூமியில் பணிந்தார். குந்தி, மைத்துனரைக்கண்டு மிகவும் விசனப்பட்டு, "விசித்திரவீர்ய புத்திரரே! உமது புத்திரர்களை நீர் எப்படியோ பிழைப்பித்தீர்.

அரக்குமாளிகையில் இறந்துபோனவர் உமது கருணையினால் திரும்பி வந்தனர். ஆமை தான் எந்தவிடத்திலிருந்தாலும் குஞ்சுகளை நினைப்பதுபோல, உமது நினைவினாலேயே உமது புத்திரர்கள் க்ஷேமமாயிருக்கும்படி விருத்தி செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர். பரதஶ்ரேஷ்டரே! உமது புத்திரர்கள் உம்மிடத்தில் வைத்திருக்கும் பக்தியினாலேயே பிழைத்திருக்கின்றனர். ஐயா! எப்படி குயிற்குஞ்சுகளைக் காக்கை வளர்க்குமோ அப்படியே என்புத்திரர்களை நீர் எப்போதும் காப்பாற்றுகிறீர். உயிர் முடிவையும் உண்டாக்கத்தக்க அனேக கஷ்டங்களை நான் அடைந்தேன். இதற்குமேல் நான் அறியேன். செய்யவேண்டிய காரியத்தை நீர்தாம் அறியத்தகுந்தவர்" என்றாள். விதுரர், "குந்தி! உலகங்களுக்குள் மஹாபலசாலிகளான உன்புதல்வர் அழிவதில்லை. சொற்பகாலத்தில் அவர்களெல்லோரும் சுற்றத்தாருடன்சேர்ந்து தங்கள் ராஜ்யத்தைப் பெற்றவராவர். நீ துயரப்படாதே" என்று சொன்னார்.

பிறகு, மஹாத்மாவான துருபதனால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்ற அந்தப் பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணனும் சிறந்த புத்திமானான விதுரரும், புகழ்பெற்ற திரௌபதியையும் குந்தியையும் அழைத்துக்கொண்டு, வினோதமாகவும் ஸுகமாகவும் அஸ்தினபுரத்துக்குச் சென்றனர். அப்போது, துருபதன் பொன்மயமான கச்சைகளும் கழுத்துப்பட்டைகளுமுள்ளவையும் பொன் அங்குசத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் பொன்னாபரணங்களையுடையவையும் கன்னங்களிலும் முகங்களிலும் மதஜலம் பெருகுகின்றவையும் பாகர்களால் நடத்தப்பட்டவையும் எல்லா ஆயுதங்களோடும் கூடியவையும் உயர்ந்த கவசங்களுள்ளவையுமான ஆயிரம் யானைகளையும், பொன்னினாலும் ரத்னங்களினாலும் சித்திரமாகச் செய்யப்பட்டவையும் நாலுகுதிரைகள் பூட்டப்பட்டவையும் பிரகாசமுள்ளவையுமான ஆயிரம் தேர்களையும், பொன் ஆபரணங்களோடு கூடியவையும் உயர்ந்த சாமரங்களை மாலைகளாக உடையவையுமான ஐம்பதினாயிரம் உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகளையும், சிறந்த அணிகளணிந்த பதினாயிரம் தாதிமார்களையும், சிறந்த வில்லாளிகளான பதினாயிரம் சேவகர்களையும் ஐவருக்கும் கொடுத்தான். பாஞ்சாலராஜன் மிக்க சந்தோஷமுள்ளவனாகிப் பொன்மயமான படுக்கைகள் ஆஸனங்கள் பாத்திரங்கள் முதலிய பொருள்களையும் பசுக்களையும் கோடி கோடியாக ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுத்தான். நூறுபல்லக்குக்களையும் அவற்றை எடுப்பவரான ஐந்நூறுமனிதர்களையும் இவ்வாறு இன்னும் அனேகங்களையும் மருமக்களுக்குத்

தனமாகப் பாஞ்சால ராஜன் குறைவின்றிக் கொடுத்தான். ஸோமக ராஜன் பாஞ்சாலிக்குத் தந்தை கொடுக்கவேண்டிய சீரையும் கொடுத்தான். பாரதரான ஜனமேஜயரே! அப்போது, திருஷ்டத்யும்னன் ஆயிரக்கணக்கான வாத்தியகோஷங்கள் முழங்கத் தன்னுடன்பிறந்தவளை அழைத்துக்கொண்டு சென்றான்.

பாரதரே! அம்பிகாபுத்திரனான திருதராஷ்டிரன், வீரர்களான பாண்டவர்கள் வந்ததைக்கேட்டு, அவர்களை எதிர்கொண்டழைப்பதற்குக் கௌரவர்களும் சிறந்த வில்லாளிகளுமான விகர்ணன் சித்ரஸேனன் இவர்களையும் முதன்மையான வில்லாளியாகிய துரோணரையும் கௌதமரான கிருபரையும் அனுப்பினான். அப்போது சூரர்களால் சூழப்பட்ட மஹாரதர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் உத்ஸாகத்துடன் மெல்லமெல்ல அஸ்தினபுரத்தில் பிரவேசித்தனர். நகரத்து ஜனங்கள் பாண்டவர்கள் வந்ததைக்கேட்டு ஸந்தோஷத்துடன் அந்த அஸ்தினநகரத்தை அலங்காரஞ்செய்தனர். எங்கும் தனி மலர்கள் தூவப்பட்டதும் எங்கும் ஜலம் தெளிக்கப்பட்டதும் உயர்ந்த தூபம் போடப்பட்டதும் மங்களத்திரவியங்கள் நிரம்பினதும் உயர்ந்தகொடிகளில் பூமாலைகள் கட்டப்பட்டதுமாகிய அந்நகரம் ஒப்பற்றதாக விளங்கிற்று. சங்கம் பேரி முதலிய பற்பல வாத்தியங்களின் முழக்கங்களினாலும் பட்டணமே ஸந்தோஷத்தினால் நிரப்பப்பட்டதுபோலிருந்தது. அங்கே பாண்டவர்களின் விருப்பத்தைச் செய்யக்கருதின ஜனங்கள், மனக்கொதிப்போடும் துயரத்தோடும், "இந்தச்சூரர்கள் திருதராஷ்டிரனால் பீடிக்கப்பட்டுத் தாயாருடன்கூட முன்னமே நகரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டனர்; இப்போது நல்லகாலமாக மீண்டு வந்தனர்" என்று உள்ளங்கவரும் பிரியவசனம் சொல்லுகிறதைப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் எல்லாவிடங்களிலும் கேட்டனர். பட்டணத்து ஜனங்கள், "எவர் நம்மைத் தம் மக்களைப்போலத் தர்மமாகக் காப்பவரோ அந்தத் தர்மந்தெரிந்த புருஷஶ்ரேஷ்டர் இதோ திரும்பவும் வனத்திலிருந்து இப்போது வந்திருக்கிறார். இது, பாண்டு மஹாராஜரே நமது மனவிருப்பத்தைச் செய்யக்கருதி வனத்திலிருந்து திரும்பவும் வந்ததுபோலிருக்கிறது. இதில் ஸந்தேகமில்லை. நாம் என்ன புண்ணியம் செய்தோம்! நம்மெல்லாருக்கும் சிறந்ததான விரும்பியபொருள் கிடைத்திருக்கிறது. ஏனெனில், வீரர்களான குந்திபுத்திரர்கள் திரும்பவும் நம்மையாளுகிறவர்களாக வந்திருக்கின்றனர். நாம் செய்த தானமும் ஹோமமும் தவமும் இருக்குமாயின், அவற்றின்பயனாகப் பாண்டவர்கள் நூறுவருஷகாலம் இந்நகரத்தில் இருக்கவேண்டும்" என்று

சொல்லிக்கொண்டனர். பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் திருத ராஷ்டிரனையும் மஹாத்மாவான பீஷ்மரையும் மற்றும் வந்த னத்திற்குரியவர்களாகிய எல்லோரையும் பாதவந்தனஞ் செய் தனர். அவர்கள், நகரத்தாரெல்லாராலும் குசலப்ரச்னஞ் செய் யப்பட்டுத் திருதராஷ்டிரன் கட்டளைப்படி கிருஹப்பிரவேசஞ் செய்தனர்.

விதுராகமன பர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றிருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ராஜ்யலாப பர்வம்.

(திருதராஷ்டிரன் தர்மபுத்திரனுக்கு அர்த்தராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்ததும், பிறகு பாண்டவர்கள் காண்டவப்பிரஸ்தம்சென்றதும், ஸ்ரீ கிருஷ் ணனால் நினைக்கப்பட்ட இந்திரன் விசுவகர்மாவையனுப்ப அவன் இந்திரப்பிரஸ்தத்தை நிர்மாணஞ் செய்ததும், கிருஷ்ணன் குந்தியினிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு துவாரகை சென்றதும்.)

அப்போது, துரியோதனன் மனைவியாகிய காசிராஜன் பெண், மற்றத் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களுடைய மனைவிகளுடன் சேர்ந்து, பதிவிரதையும் இரண்டாவது லக்ஷ்மியையும் இந்திராணி யையும்போல வந்திருப்பவளும், மரியாதைக்குரியவளுமான திரௌபதியை மரியாதைசெய்து அழைத்தாள். அவ்விடத்தில், குந்தி, திரௌபதியுடன்கூடக் காந்தாரிக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தாள். அந்தக் காந்தாரி ஆசீர்வாதங்களைச் சொல்லிப் பாஞ்சாலியைத் தழுவிக்கொண்டாள். அவள் தாமரைக் கண்ணியான கிருஷ்ணை யைத் தழுவிக்கொண்டவுடன், "இவள் தான் என்புத்திரர்களுக்கு நமன்" என்று நினைத்தாள். ஸுபலன் புத்திரியான காந்தாரி, யுக்திகளைக்கொண்டு நன்றாக ஆராய்ந்துபார்த்து விதுரரை நோக்கி, "விதுரரே! உமக்கு யுக்தமாகத்தோன்றினால் ராஜபுத்திரியான குந்தியை அவள் மருமகளோடும் பண்டங்களோடுங்கூடச் சீக்கிரத் தில் சுபமான நல்ல நக்ஷத்திரமும் கரணமும் லக்னமுஞ் சேர்ந்த தினத்தில் பாண்டுவின் கிருஹத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போக வேண்டும். குந்தி தன் புத்திரர்களுடன்கூட அவள் வீட்டில் ஸுக மாக மகிழ்ந்திருக்கட்டும்" என்று சொன்னாள். அப்போது விது ரரும், 'அப்படியே' என்று அங்கீகரித்து அவ்வாறே அதைச் செய்வித்தார். அப்போது சுற்றத்தார்களும் நகரத்து ஜனங்களும் சங்கத்தலைவர்களும் பாண்டவர்களுக்கு மரியாதை செய்தார்கள். பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் கர்ணனும் பாஹ்லீகனும்

சொல்லிக்கொண்டனர். பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் திருதராஷ்டிரனையும் மஹாத்மாவான பீஷ்மரையும் மற்றும் வந்தனத்திற்குரியவர்களாகிய எல்லோரையும் பாதவந்தனஞ் செய்தனர். அவர்கள், நகரத்தாரெல்லாராலும் குசலப்ரச்னஞ் செய்யப்பட்டுத் திருதராஷ்டிரன் கட்டளைப்படி கிருஹப்பிரவேசஞ் செய்தனர்.

விதுராகமன பர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றிருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ராஜ்யலாப பர்வம்.

(திருதராஷ்டிரன் தர்மபுத்திரருக்கு அர்த்தராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்ததும், பிறகு பாண்டவர்கள் காண்டவப்பிரஸ்தம்சென்றதும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் நினைக்கப்பட்ட இந்திரன் விசுவகர்மாவையனுப்ப அவன் இந்திரப்பிரஸ்தத்தை நிர்மாணஞ் செய்ததும், கிருஷ்ணன் குந்தியினிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு துவாரகை சேன்றதும்.)

அப்போது, துரியோதனன் மனைவியாகிய காசிராஜன் பெண், மற்றத் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களுடைய மனைவிகளுடன் சேர்ந்து, பதிவிரதையும் இரண்டாவது லக்ஷ்மியையும் இந்திராணியையும்போல வந்திருப்பவளும், மரியாதைக்குரியவளுமான திரௌபதியை மரியாதைசெய்து அழைத்தாள். அவ்விடத்தில், குந்தி, திரௌபதியுடன்கூடக் காந்தாரிக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தாள். அந்தக் காந்தாரி ஆசீர்வாதங்களைச் சொல்லிப் பாஞ்சாலியைத் தழுவிக்கொண்டாள். அவள் தாமரைக் கண்ணியான கிருஷ்ணையைத் தழுவிக்கொண்டவுடன், "இவள் தான் என்புத்திரர்களுக்கு நமன்" என்று நினைத்தாள். ஸுபலன் புத்திரியான காந்தாரி, யுக்திகளைக்கொண்டு நன்றாக ஆராய்ந்துபார்த்து விதுரரை நோக்கி, "விதுரரே! உமக்கு யுக்தமாகத்தோன்றினால் ராஜபுத்திரியான குந்தியை அவள் மருமகளோடும் பண்டங்களோடுங்கூடச் சீக்கிரத்தில் சுபமான நல்ல நக்ஷத்திரமும் கரணமும் லக்னமுஞ் சேர்ந்த தினத்தில் பாண்டுவின் கிருஹத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும். குந்தி தன் புத்திரர்களுடன்கூட அவள் வீட்டில் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருக்கட்டும்" என்று சொன்னாள். அப்போது விதுரரும், 'அப்படியே' என்று அங்கீகரித்து அவ்வாறே அதைச் செய்வித்தார். அப்போது சுற்றத்தார்களும் நகரத்து ஜனங்களும் சங்கத்தலைவர்களும் பாண்டவர்களுக்கு மரியாதை செய்தார்கள். பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் கர்ணனும் பாஹ்லீகனும்